

14 Dienų Tylos

Dienoraštis

Greta Gedutytė

Prologas

Kiekvienas žmogus, kiekvienas iš mūsų, gimstame su tuščiu, baltu lapu širdyje, sieloje, mintyse. Metams bėgant, puslapių vis daugėja ir ant jų nubėga rašalas, kuris pasakoja kiekvienos būtybės istoriją. Bėga metai iš metų ir tų puslapių prisikaupia daugybė. Kai žmogus miršta ir iškeliauja į kitą pasaulį, jis tuo metu parašo paskutinį savo gyvenimo puslapį ir jį užverčia, tokiu būdu palikdamas čia knygą su savo unikalia gyvenimo istorija. Daugelio žmonių parašytos istorijos lieka tik jų pačių širdyje ir mintyse, nepaliekant jokio apčiuopiamo ir realaus pėdsako, papasakojančio, ką tas žmogus jautė ir išgyveno. Vienintelis istorijos pėdsakas gali būti aptiktas tik klausantis kitų žmonių, kurie girdėjo išėjusiojo išgyvenimus, kurie jiems buvo papasakoti. Bet yra žmonių, kurie išeidami palieka su savimi užrašytus puslapius ir juos galima apčiuopti. Knyga, užrašai, dienoraštis, - nesvarbu kokiu vardu vadinsi. Nors kiekviena esybė, gyventi žemėje turi savo istoriją, bet ne visiems ją lemta garsiai papasakoti. Tikiu, jog vieniems žmonėms lemta klausytis istorijų, o kitiems jas pasakoti.

Kai buvau dar visai jauna, dar tik prieš tampant maištaujančia paaugle, pradėjau jausti kažkokį neįprastą jausmą, kuris vis neišnyko, o su metais vis nenumaldomai stiprėjo. Kai buvau jauna, aš pajaučiau, jog aš būsiu ne klausytoja, o istorijų pasakotoja. Jaučiau, kad man lemtą bus kažką padaryti, kažką labai gražaus ir didelio. Ir iki šios dienos tas pats jausmas vis dar gyvena mano širdyje ir jaučiu, kad tas momentas, tas dalykas, kad ir kas tai bebūtų, greit įvyks ir jau greit sugebėsiu padaryti kažkieno gyvenimą ar net gyvenimus geresnius ar kitokius. Kai buvau maža ir buvo tas laikas: „Kuo norėtum būti užaugusi?“ aš norėjau būti aktorė, bet vėliau kai jau nežinojau, kuo norėsiu būti, aš supratau tik vieną dalyką, - kad ir kuo gyvenime bebūčiau, ateityje aš parašysiu knygą. Nežinojau apie ką bus knyga ir net nežinojau ar aš aplanai mokėsiu rašyti, bet nusprendžiau, kad taip tiesiog bus. Ši nuostata ir noras išliko iki pat šios dienos. Tik dabar jau žinau, apie ką bus knyga, žinau visą siužetą ir kitas detales. Prieš maždaug savaitę laiko, nuo tada kai užrašinėju šias eilutes, naktį, man visiškai netikėtai vidinis balsas pakuždėjo: „Greta, tu parašysi trumpą istoriją, dienoraštį ir jis vadinsis 14 Dienų tylos.“ Balsas man pasakė, jog aš tai ne tik užrašysiu, bet dar ir pasidalinsiu su kitais. Tad taip ir pradėdau rašyti, to vidinio balso paliepta. Tebūnie visas šis dienoraštis būna kaip vienas labai ilgas prologas prieš mano būsimą knygą, kurią ateityje tikrai žinau parašysiu.

Šis dienoraštis tai tik vienas labai mažytis lašas jūroje iš to, ką dabar galiu užrašyti. Kartais man pasidaro labai baugu. Man 23-eji metai, o aš tikriausiai jau mačiau ir išgyvenau daugiau dalykų nei kitas žmogus per visą savo gyvenimą. O kartais taip norisi ramybės sieloje. Bet tikriausiai, pasakotojai būtent taip ir gyvena, ar ne? Juos vis aplanko įvairiausi nuotyčiai, kuriuos jie būtent vėliau pasakoja savo klausytojams. Šis dienoraštis tikrai ne toks, kurį paskaitę turi pasakyti kažką panašaus į, - vargšė, kam reikėjo tai rašyti, siaubas, eik tu sau, bet tai ir kvailė. Tiesiog jau daug metų išmokau klausytis savo širdies. Jau nemažai metų kaip protas nedalyvauja nei viename svarstyme ir posėdyje. Tad vieta, kurioje dabar esu, dalykai kuriuos dabar užsiimu, - viskas paliepta širdies. Nors dažnai žinau, kad klausydama jos teks eiti visišku aplinkeliu ir dažnai kristi kur nors pakelėje, vis tiek jos klausau. Tad šį kartą ji ir tas vidinis balsas man paliepė parašyti šiuos užrašus ir mintis. Tad prašau, širdie, aš nuolankus tavo tarnas, kuris ir toliau pildo visus tavo norus jau visiškai nebesipriešinant...

1. DIENA.

Tikslų (ne) realizavimas.

Šūdas. Tai buvo pirmas šiandien išstartas žodis. Jį teko išstarti kai pamačiau, jog laikrodis rodo 13:00 ir aš tik dabar atsikėliau. O juk žadintuvą nusistačiau 07:00.

Miegas - tai žodis, kuris niekada nekėlė man stabilumo. Šiandien jau spėjau suprasti, jog pavydžiu tiems, kurie visada keliasi tuo pačiu metu ir eina miegoti tuo pačiu metu, leisdami sau nusidėti ir nesilaikyti grafiko savaitgaliais ar kitomis ypatingomis dienomis. Visą gyvenimą kiek save pamenu, mano ritmas slinkdavo periodais. Kelios savaitės kėlimosi 7val, kitos kelios 10val, vėliau 12val, dar vėliau gali būti net ir 15val. ir ciklas vėliau kartodavosi vėl iš naujo. Savaiame suprantama ėjimo miegoti periodai atitinkamai keisdavosi taip pat. Kažkada esu skaičiusi straipsnį *"How Long Does it Actually Take to Form a New Habit?"* (liet. "Kiek iš tikrųjų reikia laiko suformuoti naujam įpročiui?") Atsakymas 21 diena. Nusprendžiau, jog noriu kiekvieną dieną keltis 05:00. Ir ne kitaip. Tad šiandien turėjo būti ta diena, kai turėjau pradėti keltis anksčiau.

Nusprendžiau savęs iš karto nespausti, tad nutariau kelias dienas keltis 7 val, kitas paankstinti žadintuvo signalą iki 6val. ryto ir galiausiai 5val. ryto ir tada be jokio tarpo taip keltis tris savaites kol tai taptu nauju mano įpročiu. Bet surimtėkime. Juk visi žinome, kad tokie spendimai ir dalykai dažnai vyksta ne pagal planą, nes tai tas pats kaip ir dieta. Tik stipriausi ir daugiausiai valios turintys žmonės dietą paverčia nauju gyvenimo būdu ir pradėję jau niekada nebesustoja. Tad teks kovoti ne su žadintuvu kiekvieną rytą, o su pačia savimi. Bet noriu parodyti, jog aš tvirta, tad pagaliau kai tikrai užsispirsiu, aš tai ir padarysiu. Kartais reikalus sunkina rytinė malda, kuri neturi pastovaus laiko. Vasarą tenka keltis apie 4val. ryto, žiemą 6val. ryto, tad tikriausiai protingiau miego režimą būtų reguliuoti atsižvelgiant į rytinės maldos laiką, bet ir tai kartais nėra lengva. Gerai prisimenu 2015 metų Lapkritį kai keldavausi maldai 6val ryto kelias savaites visai be jokio žadintuvo. Natūraliai. Pašokdavau iš lovos su didžiule energija ir vėliau negrįždavau miegoti, o pradėdavau savo dieną. Bet Gruodį grįžau į Lietuvą ir kadangi ten saulė patekėdavo vėliau, tad ir maldos laikas prasidėdavo vėliau. Keldavausi valandą vėliau, bet kadangi po 12 valandų pamainos darbe būdavau pavargusi, atsikėlusį po rytinės maldos vėl eidavau miegoti ir atsikeldavau 9 val. ir susiruošusi vėl eidavau į darbą kitai 12 valandų pamainai. Vėl grįžusi čia atgal, Gegužės mėnesį ir pasikeitus gyvenimo ritmui, keitėsi žinoma ir miegas. Ramadano laikotarpiu, dar smarkiau pasikeitė ritmas ir diena susimaišė su naktimi. Bet manau dabar atėjus rudeniiui (bent jau kalendoriniui rudeniiui) galima pagaliau susidaryti ir griežtą miego režimą, nes rytinės maldos laikas su kiekviena diena taip pat vis darosi vėlesnis. Nepavyko šiandien, bet jaučiu, jog man pavyks rytoj. Aplamai, atsikėlusį 5 val. ryto aš labai norėčiau pamatyti kylančią saulę. Norėčiau pamatyti ramią ir tylią pakrantę bei jūrą. Noriu pamatyti tiesiog šviesą, bet negaliu. Atsikėlusį anksti kad ir kaip norėčiau išvysti tylią, ramią dar tik bundančią gamtą ir miestą, viskas ką galiu išvysti yra kaimyno langas kurį praktiškai galiu pasiekti savo ranka. Išvysti bundantį miestą ir pamatyti saulėtekį kylantį virš mečetės minaretų bei tuo pačiu klausytis maldos šaukimo *Ezan* būtų nepaprastai nuostabu ir realu turint mašiną. Deja savo piniginiėje neturiu net vairuotojo teisių. Tokiomis akimirkomis pasiilgstu namų Lietuvoje. Savo miestelio kuriame pilna gamtos. Atsikėlusį 5 val. ryto aš tiesiog galėčiau nueiti pėstute iki ežero ir ten stebėti bundantį miestą ir gamtą ir tiesiog pajauti, kad prasideda nauja diena. Manau šiuo metu pasiilgau gamtos. Tai labai didis privalumas, kurį turi Lietuva, nes dabar gyvenant mieste kuriame be manęs dar gyvena ir kiti 16 milijonų gyventojų ir kuris yra be protiškai

didelis surasti tylų gamtos kampelį sunkiai įmanoma. Įmanoma, bet pavažiavus toliau ir su mašina. Ah, jei tokią turėčiau... arba jei tokią bent viena mano draugė turėtų ir norėtų kartu pamatyti kaip pateka saulė...

Atsikėlus, iš karto puoliau tvarkytis. Nusprendžiau padaryti generalinę buto tvarką. Kadangi namie kilimai nėra dideli ir yra tinkami skalbimui, dar vakar vakare išskalbiau visus namie esančius kilimus bei lovų ir sofų užtiesalus taip pat, tad šiandien tvarkymą pradėjau nuo virtuvės. Namie esu viena, tad sutvarkiau viską būtent taip, kaip norėjau aš. Išmečiau nereikalingus greito maisto magnetukus buvusius ant šaldytuvo, išmečiau medaus stiklainius kuriuose buvo tik lašas medaus, išmečiau ir visus susikaupusius plastikinius maišelius ir t.t. Sutvarkiau tuos besimėtančius vaistus spintelėje bei surūšiavau visas kruopas, jog jos būtų vienoje vietoje. Iššveičiau orkaitę ir tiesiog visą virtuvę. Vėliau visus užtiesalus užvilkau vėl ant lovų ir liko tik išsiurbti kambarius bei išplauti grindis. Išsiurbiau ir iki generalinės buvo tvarkos paskutinės stadijos liko tik išplauti grindis. Kad būtų šiek tiek jaukiau ir linksmiau, užsileidau ramios, atpalaiduojančios muzikos ir pradėjau pagaliau plauti visur grindis. Išploviau pirmiausia jas virtuvėje ir turėjau pradėti plauti svetainę. Bet užgrojus "Jason Walker - Down" dainai nebesusitvardžiau ir pravirkau. Visada norėjau pagyventi bent kurį laiką viena ir štai man pasitaikė puiki proga. Vakaro dienos vakare mano kambariokė Tuba ir jos sesuo Betül išvažiavo į savo gimtąjį miestą, tad 14 dienų aš busiu namie visiškai viena. Besitvarkant prisiminiau senas svajones, jog visada svajojau namie surengti pižamų vakarėlį. Su savo gražiausiomis pižamomis aš ir draugės sėdėtumėme namie, valgytumėme spragėsius, žiūrėtumėme filmą, vėliau tiesiog kalbėtumėme apie vaikus ir tiesiog taip smagiai leistumėme laiką. Bei aš taip pat visada svajojau pasikviesti draugę vakarienės. Aš noriu naršyti internete kelias valandas kol surasčiau skaniausią vakarienės patiekalą, greitus ir paprastus užkandžių receptus bei idėjas, kaip galėčiau dekoruoti ir paruošti stalą ir t.t. Tada kai viskas dar būtų karšta, karšta ir dar garuotų maistas ant stalo, ateitų mano draugė ir mes valgytumėme ir šnekėtumėmės apie gyvenimą. Draugė - kartais atrodo toks juokingas žodis... Užgrojus kitai dainai, kuri buvo tiesiog *vežanti* ir tobula nuotaikingam bei energingam namų tvarkymuisi ir kuri atrodo turėjo mane pralinksinti ir išjundinti iš vietos, deja man nepadarė jokie efekto. Aš stovėjau sustingusi su šluoste rankose giliai panirusi į emocinę ligą, kuri pirmą kartą rimčiau pasireiškė jau Vasario mėnesį dar būnant Lietuvoje. Dabar jau Rugsėjis ir tai reiškia, jog praėjo jau pusė metų kaip aš sergu. Nors nežinau kaip tiksliai moksliskai, mediciniskai ir visaip kitaip turėtų būti įvardinama mano liga, bet aš ją tiesiog pavadinu emocine liga, kuri geria iš manęs viską, ką turiu gražiausio ir šviesiausio savyje. Šypsena, pozityvumas, gera nuotaika, energija, idėjos, hobiai, laisvalaikis - viskas ką lėtai, lėtai bando iš manęs atimti. Nors kartais ir galėčiau save apibūdinti kaip kovotoja, bet ne visi kovotojai ar sportininkai visada laimi rungtynes. Kartais pralaimėjimai būna neišvengiami, nes nebuvai gerai pasiruošęs susirėmimui. Šiuo metu jaučiuosi lyg būčiau kovos ringe ir kovočiau su fiziškai stipresniu priešininku. Prieš kelias savaites pirmą rundą pralaimėjau akimirksniu ir tai suteikė mano priešininkui pranašumą, kuris atnešė jam daugiau pasitikėjimo ir ryžto kovoti toliau. O dabar jaučiu, jog tuoj prasidės ir antrasis rundas. Nors nežinau visų bokso taisyklių, bet žinau, jog mano kovoje iš viso yra trys rundos, tad arba aš pralaimėsiu ir antrąją rundą ir tokiu būdu pralaimėsiu aplamai visas grumtynes arba šį antrąją rundą aš sugebėsiu laimėti ir tai man atneš galimybę laimėti ir visą mačą bei galėsiu save vadinti nugalėtoja, kuri nepaisant nuopolio sugebėjo pakilti ir nugalėti. Bet iš kur pasisemti jėgų? Kur rasti ryžto šaltinį? Kaip pažadinti prigesusią kovotojos valią? Šiuo metu atsakymo į šiuos klausimus aš rasti negaliu, o laikas iki sekančio susitikimo su priešininku vis nenumaldomai artėja ir artėja. Turiu 14 dienų pasiruošti ir vėl atsigausti jei nori nepralaimėti. Man reikia plano.

Išsiploviau galiausiai grindis, vėliau iššveičiau ir visą vonios kambarį bei pati palindau po dušu.

Mano butas buvo švarus ir tvarkingas. Mano kūnas tai pat buvo švarus, bet vidus ir širdis taip ir liko ne iki galo sutvarkyti ir švarūs. Nepaisant to, skrandis reikalavo parodyti dėmesio ir jam. Išipyliau stiklinę pieno ir suvalgiau kelis sausainius. Jau buvo gerokai po pietų, tad dar vienas suprastas dienos dalykas - tikslų nerealizavimas. Norint nugalėti save, norint nugalėti ligą, pažadėjau, jog 14 dienų gyvensiu taip, lyg kiekvieną dieną bandyčiau padaryti tokią dieną, kuria galėčiau pavadinti savo tobula diena. Ne, aš nekeliausiu kiekvieną dieną po skirtingas pasaulio šalis ir nevalgysiu skaniausių patiekalų, kas reikštų tobulą laiką ir dieną. Taip pat nevaikščiosiu į sporto salę, skirtingas kavines, kalbos ar kitus kursus ir panašiai, bet pažadėjau jog iš dabartinės situacijos, kurioje gyvenu ir ką turiu pabandyti nupiešti 14 gražių, produktyvių dienų. Deja, pirmoji toli gražu buvo ne tokia kurios norėjau. Planavau, jog tik atsikėlus ryte šiek tiek apsitvarkysiu ir po kelių valandų nuvažiuosiu iki vienos kepyklėlės, kurią neseniai atradau ir jau spėjau pamėgti. Tą padariau greičiausiai tik sapnuose kai tuo metu pagal planą iš tikrųjų turėjau sėdėti tramvajuje ir važiuoti jos link. Bet atėjus vakarui, pajaučiau, jog reikia bent šiek tiek įkvėpti gryno oro, tad kol visai dar nesutemo nuvažiavau į tą kepyklėlę ir nusipirkau vieną Krusaną rytojaus rytui, bei dvi spurgas šiandienos vakarienei, nes šaldytuvus buvo absoliučiai tuščias, o apsipirkti planuoju tik Šeštadienį turguje, tad skrandį šiandien nori nenori reikėjo kaip nors užkimšti. Spurgos, stiklinė pieno, puodelis kavos ir puodelis arbatos padėjo, tad skrandis visą vakarą iki pat tos minutės kol nuėjau miegoti buvo ramus ir patenkintas.

2. DIENA.

Judėjimas į priekį?

Šiuo metu produktyvi ir graži diena man būtų tokia, kurioje kažką filmuočiau, rašyčiau, kurčiau, fotografuočiau maistą, kažką gal prajuokinčiau, padėčiau bei žinoma kelčiausi anksti ir eičiau miegoti anksti. Šiandien buvau arti tikslo išpildymo. Nors gal ir ne. Nežinau.

Iki kėlimosi kiekvieną dieną 5-tą ryto supratau, kad dar šiek tiek tolokai. Kadangi grafikas šiuo metu išbalansuotas ir yra keitimosi būsenoje, reikės daugiau laiko nei galvojau jį paversti tobulu. Kelkis anksti. Dirbk. Dirbk. Dirbk. Eik miegoti. Miegok šešias valandas per dieną. Kelkis. Kartok vėl viską iš naujo. Nors visų rytinių planų nerealizavau, bet pradėjau dieną su geriausiu draugu - fotoaparatu. Jau beveik metai laiko kai filmuoju ir keliu filmukus į Youtube. Nors ir kartais pagalvoju, kam aš tai darau, bet tęsiu tai, nes tokiu būdu galiu bendrauti su kitais žmonėmis, kas tikrai smagu, tad šią savo dieną nusprendžiau ir nufilmuoti.

Iš kepyklėlės vakar nusipirkau krusaną, kurį laikiau specialiai šiam rytui. Nusprendžiau pasidaryti ir latte kavos, kuri puikiai tiks prie šio saldaus ryto. Na ir kaip tokios akimirkos nenufotografuoti? Baltas rankšluostis, ruda maža pjaustymo lentelė ant kurios padėjau krusaną, šalia puodelis kavos, netoli jo ir stiklinė pieno, balti laiškų vokai, balta juostelė, visur išbarstytos aplink džiovintos gėlės, - tobula ryto kompozicija. Miela tiek mano akims, tiek sielai, tiek žinoma ir skrandžiui. Taip save pamaloninusi, atėjo laikas eiti į turgų, nes šiandien juk Šeštadienis. Vienas tikriausiai patogiausių dalykų Turkijoje - savaitiniai turgūs. Beveik kiekviename gyvenamajame rajone, na tikriausiai tik išskyrus turtingųjų rajonus, galima rasti turgų, kuris vyksta kiekvieną savaitę, tą pačią dieną. Kiekvienoje vietovėje turgus būna rengiamas skirtingą dieną. Gretimame rajone jis gali būti Antradienį, dar kitame Ketvirtadienį, o pas mane jis būtent Šeštadienį. Paprastai tokie suvažiuojami turgūs yra rengiami rajono plačiausioje ir ilgiausioje gatvėje. Prekybininkai pasiruošia savo stalus, pasidaro stogus, išdėlioja prekes ir turgus tęsiasi nuo pat ryto iki vakaro. Tokie turgūs rengiami, nes tai puiki vieta viską rasti po vienu stogu. Suvežamos šviežios daržovės, vaisiai, kitos prekės kaip įvairios alyvuogės, sūriai, žuvys ir sąrašas galėtų dar tęstis ir tęstis. Bei žinoma, tokiuose turguose viską gali rasti pigesnėmis kainomis nei parduotuvėse. Kadangi, už poros dienų prasidės šventės ir man jau šiek tiek pabodo valgyti makaronus, ryžius ir kiaušinius, nusprendžiau savęs pralinksminti, šias dvi savaites palepinti save maistu. Tam, jog per daug linksmintis nepradėčiau, pasidariau pirkinį sąrašą ir išėjau į Turgų. Nors sunkiausių pirkinį maišus aš jau seniai pripratau nešioti viena, bet 2kg. bulvių, 1kg. svogūnų, 0.5kg morkų, 1kg. paprikos, 15 kiaušinių, petražolės, 1kg. pomidorų ir vienas kopūstas, - tai lyg mankšta jūsų rankų raumenims. Parsinešiau pirkinius namo ir vėliau nuėjau į parduotuvę kur nusipirkau likusius pirkinius, kaip makaronai, vanduo, soda, kava, pienas ir keksiukai. Visko tikrai užteks bent savaitei. Tad nieko nelaukiant, galima buvo pradėti ruošti vakarienę. Keptos orkaitėje daržovės, vištos blauzdelės, padažas, - ir mano pilvas patenkintas jau nuo pat ryto iki vakaro. Vėliau padirbėjau, pafilmavau ir atrodo taip ir baigėsi mano diena.

Bet kartais atrodo, kad kažką ilgai laikęs savyje, gali imti ir susprogti. Kuo toliau, tuo labiau manau, jog man reikia išsiaiškinti kaip veikia žmogaus psichologija. Kai paėmiau kamerą ir pasakiau mane žiūrintiems žmonėms, jog šiandien daugiau nieko įdomaus neveiksiu ir noriu atsisveikinti, pasakiau, kad yra dalykas, kuris neleidžia man dažnai filmuoti ir jau norėjau ne kartą tai pasakyti, bet aš vis negaliu. Kodėl žmogus nori pasakyti tai viešai, užuot pasakęs savo draugui?

Kodėl žmonės aplamai nori kažką asmenišką pasakoti kitiems? Tikriausiai man reikėtų pradėti skaityti filosofines knygas ir gal tada rasčiau atsakymus į mane dominančius klausimus. Kai garsiai pasakiau tokius žodžius: „nežinau, kartais tiesiog atrodo...“, - ir padėjau ant sofos galvą, mano akyse buvo galima matyti susikaupusias kelias ašaras. Ilgai mėščiau ar palikti tas sekundes filmuke. Vis dėl to palikau, tik niekas nesuprato, jog tai buvo beišsiveržiantys jausmai iš mano vidaus. Kai tos kelios ašaros nuriedėjo mano skruostais, tą vietą kuo ramiausiai iškirpau ir veiksmas vėliau prasidėjo man jau sėdint tiesiai ant sofos ir užbaigiant filmuką su šypsena.

3. DIENA.

Savi plusai ir minusai.

Pakalbėkime apie šviesiąją ir tamsiąją pusę jei gyveni vienas. Perkračiau galvoje visus turimus prisiminimus ir neradau nei vieno tokio prisiminimo, kuriame būčiau kada nors, kur nors likusi namie visiškai viena ilgiau nei dvi dienas. Jei vis dėl to, toks atvejis buvo ir aš tiesiog jo neprisimenu, garantuoju, jog tikrai niekada negyvenau viena ilgiau nei bent jau keturias dienas iš eilės. Bet visada apie tai svajoju. Turėjau dvi svajones. Arba gyventi visiškai viena, arba apsigyventi kartu su geriausia drauge. Pastaroji svajonė būtent ir išsipildė. Nors gyvenau ne tik su geriausia drauge tame pačiame bute, bet ir dar su dviem panelėmis, bet tai vis tiek buvo priimtina kaip noro išsipildymas, nes kartu dalinomės kambarį. Ar žinote tą jausmą, kai kažko nori, kažko lauki, planuoji ir tiesiog apie tai svajoji ir jūsų norui išsipildžius viskas būna ne taip kaip tu norėjai ir planavai? Nežinau ar daugelis žmonių tai patiria, bet aš pastebėjau, jog man tokios situacijos nutinka tiesiog nuolat. Labai gerai pamenu tą dieną, kai su geriausia drauge išėjome pasivaikščioti ir kalbėjomės, jog jei studijuočiau Lietuvoje, tada apsigyvensime kartu ir tada visur važiuosim, visur dalyvausim, bus visokie vakarėliai, bei pas mus apsistos nuolatos užsieniečiai iš *CouchSurfing* ir t.t. Negaliu neigti, pradžia buvo tikrai šauni. Naktį kepėme obuolių pyragą, pirmas pas mus apsistojęs užsienietis iš Italijos mums gamino makaronus, ant viso garso užsileidom metalo muziką ir kratėmės kaip visiškos beprotės, prieš pat vidurnaktį nuvažiavome iki *McDonald* nusipirkti nesveiko maisto ir vos spėjome į paskutinį troleibusą ir t.t. Negali sakyti, buvo tikrai smagu, bet greit viskas pasikeitė, tad jaučiau jog mano planai ir norai galiausiai nebuvo realizuoti, tad praėjus šiek tiek laiko pradėjau svajoti apie gyvenimą viena. Deja, toks dalykas niekada man nebuvo *pagal kišenę*, tad noras ir liko noru. Iki dabar pasitaikiusios galimybės. Ne visam laikui, bet bent jau trumpam. Būsiu atvira, kai sužinojau jog Tuba išvažiuos į savo gimtąjį miestą net dvejoms savaitėms ir tuo metu jokia nauja kambariokė pas mus tikrai neatsikraustys, aš tyliai viduje kaip mažas vaikas krykštavau iš laimės. Tai buvo senas mano noras, tad tiesiog džiaugiausi, kad galėsiu tai pagaliau įgyvendinti. Visada maniau, jog jei gyvenčiau viena, tai gaminsiu maistą garsiai grojant muzikai, kviesiu drauges, jog jos ateitų pas mane vakarienės ar tiesiog išgertų drauge kavos, tvarkysiu namus šokant pagal 70-ųjų ir 80-ųjų muziką, rytais valgysiu šviežiausius pyragėlius parsinešusi juos iš savo mėgstamiausios kepyklėlės, daug ir viską fotografuosiu, eisiu bėgioti, eisiu pasivaikščioti ir sąrašą galėčiau tęsti ir tęsti. Bet ar jautėte iliuzijos skonį? Tai turbūt skamba per daug gražiai ir šviesiai, jog būtų viskas taip paprastai ir įgyvendinama. Bet toks gyvenimas visiškai realus, kurį gali susikurti kiekvienas jei tik to nori. Arba aš vis dėlto norėjau per mažai arba nutiko ir vėl ta pati situacija, jog planuoji, planuoji o Dievas tiesiog juokiasi iš tavo planų ir tu negauni tai ko nori. Nevyniosiu žodžių į vatą ir pasakysiu, kad aš kol kas tikrai negaminu garsiai grojant muzikai ir netvarkau namų šokant pagal populiariausius hitus. Manau kaltas laikas. Tuba išvažiuo tikrai ne laiku. O gal ir laiku, nežinau, palieku tai spėsti aukštesnėms jėgoms, kurios tikiu neša mane pasroviui ir nors ir kartais atrodo, jog plaukčiau ne ta upe, kuria turėčiau, bet aukštesnės jėgos viską žino už mane geriau ir daro viską, jog aš nenuskęščiau plaukdamą šiuo maršrutu. Kalbėjome apie laiką, ar ne? Į šį butą, kuriame šiuo metu gyvenu atsikrausčiau 2015 -ų metų Vasario 1 -ą dieną, o šiandien yra 2016- ų Rugsėjo 11 diena. Tai reiškia, jog čia gyvenu daugiau nei pusantrų metų. Na gerai, buvau išvykusi ir į Lietuvą per šį laikotarpį, bet dabar ne apie tai. Nuo tos dienos kai aš įkėliau koją į šiuos namus, be manęs koją į tuos pačius namus yra įkėlus tik mano šeima. Daugiau

niekas niekada pas mane nėra apsilankęs ar nėra užėjęs į svečius. O man tikrai patinka svečiai, aš stengčiausi padengti stalą kaip įmanoma gražiau, jog svečiui patiktų. O dienai prieš, ateinant mano svečiui pas mane į namus, aš išvalyčiau kiekvieną namie esantį kampelį, nes norėčiau jog svečias jaustųsi patogiai ir matytų, jog mano namai tvarkingi. Nors per visą šį laiką niekas pas mane niekada taip ir neužėjo, nepamenu kiek kartų draugų ir giminių buvo atėję pas Tubą. Dažnai kai Tuba pamini kieno nors vardą, aš paklausiu: - „O kas ji? ”. O ji man visad atsako: - „Ji buvo atėjusi pas mus į svečius, pameni? ”. Nė karto dar nebuvo jai atsakiusi, jog taip pamenu ją, nes nuoširdžiai, visi vardai ir veidai man susimaišę galvoje, todėl jau net neįsivaizduoju kas buvo atėjęs, o kas dar ne. Kai čia atsikrausčiau, nieko pasikviesti pas save ir negalėjau, nes tiesiog nebuvo vietos. Vėliau, kai vietos atsirado ir galėjau kviešti visus iš eilės, susigėdau ir to daryti nenorėjau. Nei mano rajonas geras, nei namai gražūs ar jaukūs, tad pas save pasisvečiuoti nenorėjau kviešti nieko. Na, o dabar kai jau noriu ir netgi labai noriu, neturiu ką kviešti. Visi mano pižamų vakarėliai ir vakarienės kartu nuplaukė kažkur toli, toli į beribį vandenyną.

Kažkodėl dabar prisiminiau vieną neseniai nutikusią situaciją. Prieš gal dvi, o gal tris savaites susipažinau su viena Lietuvaite, gyvenančia taip pat, čia Stambule. Jau antro susitikimo metu aš apsilankiau pas ją svečiuose. Kadangi šiuo metu aš nieko taip nenoriu, kaip turėti tiesiog savo kampelį, man iš pradžių žinoma į akis krito kiekviena detalė, esanti jos namuose. Jos namai buvo būtent tokio dizaino, kurį aš įsivaizduoju savo ateities namuose jei tokius kada nors turėsiu. Užėjus jautėsi begalinis jaukumas ir ramybė. Sienos buvo baltos, o aplink puikiai derėjo pilki, rudi, kreminiai baldų ir kitų detalių atspalviai. Svetainėje stovėjo gražus, apvalus baltas stalas, prie kurio tikriausiai valgyta ne viena vakarienė ar pietūs. Visos pagalvės, užtiesalai, kilimai skleidė namams jaukumą. Virtuvėlė nors buvo labai nedidelė, bet ji taip pat spinduliavo jaukumu. Rudos lentynėlės ant kurių sudėti puodukai, kitos mielos detalės, mažas kavos aparatas iš kurio gėrėm kavą, staliukas prie sienos, prie kurio mielai galima būtų tik atsibudus ryte išgerti puodelį juodos kavos ir suvalgyti mažą pyragėlį, būtų puiki ir saldi dienos pradžia. Žinoma, daugelis pagalvotų, jog turėsi vaikelį tuos savo namus, turėsi, tu tik truputį palauk ir nereikės stebėti detalių kitų namuose. Gal ir tiesa, bet nebūtinai, nes dažnai pagalvoju apie tą pačią Tubą. Jai jau 30 metų, o ji vis dar turi gyventi su įvairiomis kambariokėmis, kaip aš, ir taip gyvens iki pat tol ko neištekės ir neišsikraustys į vyro namus. Aš 30-ies tiesa pasakius, nelabai norėčiau laukti. Nenoriu savo namų, kuriuos būčiau nusipirkusi, bei nenoriu visada gyventi toje pačioje vietoje, bet tiesiog noriu kad ir kur aš bebūčiau sau leisti nuomotis būtų viena, jog susikurčiau juos būtent tokius, kokius noriu bei nereikėtų taikytis prie kitų man primestų taisyklių. Nežinau kodėl šis noras pastaruoju metu taip sustiprėjo, bet gal mano toks amžius? Manau tipinis jaunuolis baigęs universitetą, pradeda ieškoti darbo, savo kampelio, o vėliau ir žmogaus norėsiančio prie jo prisijungti. Tad gal ir man šiuo metu ta stadija, kai noriu savo kampo. Nors ir ne nuolatinio, bet vis tiek norėčiau.

Grįžtant prie istorijos pasakojimo, kol svečiavausi pas Lietuvaitę namuose, mintyse spėjau sukurti bent dešimt skirtingų nuotraukos kompozicijų, ką fotografuočiau ant jos sofos, ką ant lovos, o ką ant stalo. Kadangi tai buvo mūsų antras susitikimas, apie pirmąjį aš jau spėjau papasakoti savo kambariokei, nes tiesiog tryškau iš laimės, jog kažkas pakvietė mane susitikti ir ne tik tam, jog paplepėtumėme, bet ir kartu pasidarbuotumėme. Visada smagu sutikti žmogų, kuris tave supranta, nes užsiima panašia ar ta pačia veikla kaip ir tu. Dažnai mane visi skubina: „Greičiau Greta, fotografuok tą stalą ir galėsime valgyti”, arba „Greičiau Greta, filmuok tą *time lapse* ir galėsime važiuoti namo, laukia pilna reikalų”. Su Lietuvaitę, viskas buvo kitaip. Tiek ji, tiek aš fotografavome stalą iš įvairių pusių ir padarėme daugybę kadru. Filmuojant ji ramiai stovėjo prieš kamerą, jog aš patikrinčiau ar šviesa gera, ar kampas geras ir panašiai. Nors sakoma, jog priešingybės traukia viena kita, bet kartais smagu pabūti tarp žmonių kurie yra panašūs. Na, nesakau, jog ji buvo tokio paties ar artimo man būdo, tiesiog kalbėjau apie pomėgius. Tikiu, jog mane supratote. Tad kai papasakoju kambariokei apie mūsų pirmąjį susitikimą ir ji matė kokia

didelė šypsena buvo mano veide, ji pasakė: „Pakviesk ją pas mus į svečius.“. Tada kai gerėme su ja kavą ir šiaip kalbėjome apie įvairius dalykus, aš pasakiau, jog tiek Tuba, tiek aš laukiame jos pas mus svečiuose. Praėjus gal maždaug savaitei nuo to laiko, Tuba bei jos sesė paprašė manęs paklausti ar naujoji draugė mokėtų pasiūti suknelę ar sijoną, nes tuo metu jos kaip tik ieškojo, kas joms tai galėtų padaryti. Tad vakare parašiau žinutę ir to paklausiau. Šiek tiek pakalbėjusios, Tuba man pasakė, jog priminčiau jai apie kvietimą į svečius, nes būtų šaunu, jog ji ateitų prieš joms išvažiuojant, nes grįžusi ji pradės dirbti ir ne visada turės laisvo laiko. Jei gerai pamenu, tada buvo Pirmadienis, tad pakviečiau ją pas mus užsukti Ketvirtadienį, ir kadangi nenorėjau jog ji pagalvotų, jog aš kažkokia prielipa, kuri tik neseniai susipažinus jau nori, kad ji ateitų į svečius, žinutėje paminėjau, jog ją kviečia Tuba, na ir aš žinoma jos labai laikiu. Ji atsakė pasiklaus vyro ar neturi planų ir leis man žinoti kitą dieną. Atėjus kitai dienai, ji parašė man žinutę, jog jei geras oras aš, ji ir dar viena jos draugė nuvažiuokime geriau prie jūros, kol dar nesibaigė sezonas, o ji apsilankys pas mus kitą kartą. Jau susitikusios pirmą kartą, paminėjau jai jog labai, labai seniai buvau prie jūros, o maudžiausi joje paskutinį kartą gal tik prieš tris metus, tad labai norėčiau pabuvoti prie jūros. Gavusi tokį pasiūlymą, negalėčiau skųstis ar ne, juk to taip norėjau. Nemeluosiu, bet tiek nudžiugau, tiek nuliūdu. Kadangi man turėti svečių, savo o ne Tubos draugių ir giminių, patinka, nors ir neturėjau jų čia Stambule, tą patį Pirmadienį parašiusi tą žinutę, jau pradėjau galvoti kaip reikės suspėti atlikti visus dienos darbus? Nors dar nežinojau jos atsakymo, bet iškart spėjau suplanuoti, kad butą tvarkysiu Trečiadienį, o apsipirksiu ir gaminsiu Ketvirtadienį ryte. Galvoje perkračiau visus, pastaruosiu metu internete naršytus receptus ir sugalvojau dienos meniu, liko tik pagalvoti ką daryti su užkandžiais ar desertu. Per maždaug dešimt minučių tą vėlyvą vakarą, aš jau spėjau apgalvoti viską. Kadangi kaip jau minėjau, svečiai kurie ateitų pas mane man patinka, nors gyvenime gal turėjau juos kelis, bei dar niekada pas mane niekas nėra apsilankęs šiame bute, ir aplamai visuose kituose butuose kuriuos vis kaitaliojau Stambule, man tai atrodo kaip gana didelis reikalas, kuriam reikia specialaus pasirėngimo, nes tik kava su nupirktais sausainiais iš parduotuvės nebus gerai. Ketvirtadienį oras pasitaikė gražus, tad išvažiuojame prie jūros. Žinau, jog daryti išankstinės nuomonės ir vertinti viską tik iš savo pozicijos negalima, bet kartais kad ir kaip besistengčiau, tą padaryti išeina ne visada. Gal ir nesmagu bei gėda tai sakyti, bet manau kam reikia užėiti į svečius pas merginą, kuri gyvena ne aišku kokiame rajone, toli, jos namai kažkokioje prieblandoje, nėra jaukū ir dar galėčiau ir galėčiau vardinti įvairius minusus. Būkim atviri, bent jau mažiausiai 1 000 žmonių matė, kaip atrodo mano namai. Praktiškai matė viską, išskyrus vonią. Nežinau kiek būtent ji yra mačiusi mano filmukų, bet išankstinės nuomonės dėka pagalvojau, jog ji nelabai norėjo užėiti pas mane. Nesakau, jog gyvenu labai blogoje aplinkoje, bet tiesiog ji man visiškai nėra jauki. Gyvena ji visai kitoje miesto dalyje ir aplamai kam eiti į svečius neaišku kur, kai tavo pačios namai yra labai gražūs ir ji geriau gali pasikviesti mane ar Tubą pas save į svečius. Islame tikima, jog ant tavo pečių gyvena du angelai. Angelas tau ant dešiniojo peties yra gerasis angeliukas, kuris įkūnija tavo gerąsias savybes ir vertybes, o angelas - velniūktis, gyvenantis ant tavo kairiojo paties įkūnija tai, kas tavyje bloga ir dažnai šnibžda tau blogiausius dalykus. Tad ir tada jaučiau, jog velniūktis ant mano kairiojo peties šnibždėjo manyti būtent taip. Aš tikrai jaučiuosi nesmagiai, gyvendama ne pačiame geriausiame rajone ir nepačiuose geriausiuose namuose, tad žingsnis kažką pasikviesti pas save man nebuvo mažas, tad du kartus pakvietus pas save pasisvečiuoti ir jai vis dėl to neatėjus, velniūktis man į ausį šnibždėjo: „Niekas pas tave ateiti nenori ir nenorės, pirmiau susirask geresnį būstą“. Žinojau, kad mažiau tikrai blogai, bet ne visų žmonių mintys būna pozityvios 24/7. Tad netrukus priėmiau sprendimą, jog daugiau nieko niekada, kol čia gyvensiu pas save į svečius nekviesiu ir viskas bus kaip seniau, - sveikinsiuosi su Tubos draugėmis namuose, bet pas mane niekas neužeis. Nors ir priėmiau tokį sprendimą, bet mano durys visada bus atviros tiems žmonėms ir draugams, kurie atkeliaus iš Lietuvos ar kitos šalies ir neturės kur apsistoti. Mano durys, šaldytuvai, vanduo, elektra visada plačiai atidaryta svečiams ir turistams

iš kitų šalių. Kadangi pati keliauju ir susiduriu su tuo, jog nakvynė yra didžiausia problema, nes pinigų viešbučiams neturi, tad mielai priglausčiau pro šalį atvažiavusius lankytojus, jei tik žinoma tuo metu pas mus bus vietos.

Atslūgus negatyvioms ir gan keistoms mintims, lyg gyvenime nebūtų nieko svarbiau už svečius, Tuba šventėms išvažiavo į gimtąjį miestą ir šiandien trečia diena kai esu namie viena. Gyvenimas po vienu stogu tik su pačia savimi, turi tiek žavesio, tiek neigiamų aspektų taip pat, kuriuos dabar ir norėčiau apžvelgti.

Šviesioji pusė - kuri taisykles pats ir esi laisvas. Laisvė - tikriausiai šiais laikais yra vienas trokštamiausių dalykų. Paaugliai greičiau nori baigti mokyklą ir išsikraustyti iš tėvų namų, nes tai jiems reikš laisvę. Jaunuolis, baigęs universitetą ir jau patyręs gyvenimą atskirai nuo tėvų, nori didesnės laisvės, nes daugiau nenori būti išlaikomas tėvų, tad ieško ekonominės nepriklausomybės. Jau suaugęs žmogus, nori laisvės nuo visuomenėje vyraujančių taisyklių bei siekia dar didesnės ekonominės laisvės, nenorėdamas išgirsti tokių žodžių: „ Nesumokėjote praėjusį mėnesį už elektrą, tad atjungsime ją už dešimties dienų jei nesulauksime jūsų mokėjimo”, bei nori auginti vaikus laisvai, jog jiems nieko netrūktų, o žmonės sulaukę garbingo amžiaus, ar jau turi didesnę laisvę? Nežinau, tikriausiai išsiaiškinsiu tai, kai ateis tam skirtas laikas. Tad jau, nors ir likusi dar tik kelias dienas viena aš pajaučiau didesnę laisvę. Tu gali daryti, ką nori. Nemeluosiu, man labai patinka atsikelti ryte ir negalvoti ar įjungusi keptuvę ir pasikepusi kiaušinį nesukelsiu daug garsų ir nepažadinsiu kambariokių. Bei man labai patinka nesijaudinti vėlai vakare ar naktį ar aš nekeliu per daug triukšmo. Skalbiu kada noriu, siurbiu kada noriu, gaminu kada noriu, - tobula. Taip pat man patinka žinoti, jog jei kriauklėje rasiu nešvarius indus tai bus mano indai ir man nereikės ant nieko pykti. Jei prie veidrodžio bus nukritę porą plaukų, žinosiu, jog jie mano ir taip pat nereikės pykti ant nieko kito. Jau vien tik tai pagalvojus, norėjau, jog šios dvi savaitės niekada nesibaigtų. Švara namie tai vienas iš tų dalykų, kurie yra ne šiaip daromi nes reikia, o tai darau beveik kasdien, nes grindys visad turi būti švarios, o daiktai savo vietose, o jei dar geriau tai jokių pašalinių daiktų ant lentynėlių ar stalų. Vienas šiuo metu mane labiausiai erzinančių dalykų yra mano rašomasis stalas ant kurio išdėlioti visi mano kremai, lūpų dažai ar kiti purškikliai. Daiktai turi turėti savo vietą ir būtent šie yra ne ten kur reikia, bet jiems susidėti jokios kitos laisvos lentynos neturiu, tad kiekvieną dieną paėmusi iš ten kokį nors kremą, vis griežiu ant jų dantį. Dar vienas puikus dalykas jei gyveni vienas tas, jog gali rengtis kaip nori. Nors jau ilgą laiką gyvenu su merginomis, bet būtent karštuoju metų laiku vis tiek nesirengiu taip laisvai, kaip norėčiau tai daryti. Šortai, maikutė ir tiek. Kadangi šios dienos yra gan karštos, užsidėjau trumpus raudonus šortukus ir kažkokį ružavą dalyką, kurio net pavadinimo nežinau, bet žinojau kad tokius nešioja greičiausiai tik paplūdimiuose. Tad taip su visiškai atviru pilvu ir kojomis vaikščiojau tomis karštomis dienomis namie. Žinau, jog to ružavo daikto, dengiančio tik krūtinę tikrai nesidėčiau jei nebūčiau viena ir nesvarbu kad gyvenu su merginomis. Taip pat esu rami, jog žinau kad niekas neateis, nes kiekvieną kartą kai ateina Tubos brolis į svečius, aš prieš tai turiu persirengti, o jam išėjus vėl užsidėti tai, ką dėvėjau prieš tai. Ką tik supratau, jog tik tai užrašinėdama, jaučiu lyg man būtų prasidėjusios atostogos ar kažkas panašaus.

Bet yra ir tamsioji pusė. Naktys neatrodo tokios draugiškos. Gal tai skamba ir šiek tiek vaikiškai, bet pirmą naktį kai likau viena, labai linksmai nesijaučiau. Tuba prieš išvažiuojant man pasakė, jog šiomis dienomis gali užėti kaimynas, kuris turi atnešti 7 liras, kuri jį permokėjo už internetą. Prisiskaičiusi kraupių, tikrų istorijų, kurios yra nutikusios kitoms užsienietims gyvenančioms Stambule, aš jau labai ilgą laiką niekam niekada durų neatidarau. Jei žinau, jog nieko niekas nelaukia ir kažkas skambina į duris, net nesivarginu pažiūrėti kas būtent atėjo. Tad ji ar jos sesuo man visada praneša apie tai jei koks kaimynas ar kurjeris planuoja pas mus užsukti. Kadangi žinojau, jog bet kada gali ateiti kaimynas aš jo laukiau, nors net nenumaniau kaip jis atrodo. Tad šį vakarą suskambo skambutis į duris. Kadangi tai buvo durų skambutis, o ne laiptinės atsakiklis, supratau kad atėjo kaimynas. Greit užsimečiau paltą ir atidariau duris. Pasirodo tai buvo visai kitas

kaimynas, kurio aš nelaukiau. Jis paklausė ar nėra mano draugės namie (turėjo omenyje Tubą) - kai atsakiau, jog jos nėra ir ji grįš tik už dviejų savaitių, jis pradėjo man pasakoti savo situaciją. Iš to, ką jis man pasakė supratau, kad jis nori pajungti kažkokį kabelį, kad jo sūnus galėtų žiūrėti televizorių. Kadangi nieko apie tokius dalykus neišmanau, supratau kad jis turi praveisti tą kabelį ir pas mus pro namus, jog jis veiktų ir pas jį. Jis pasakė, kad nueis į parduotuvę nusipirkti kabelį ir tada grįš. Kai jis išėjo, iš karto paskambinau Tubai. Pasakiau, kad kažkoks kaimynas nori kažką padaryti su kabeliu, bet aš jo iki galo taip ir nesupratau. Ji pasirodo jau kalbėjo su juo prieš išvažiuojant apie šią situaciją ir pasakė, kad ji dabar bus išvažiavusi ir namie viena liksiu aš, jos užsienietė kambariokė, bet ir ji nesuprato ko jis būtent nori. Jei nesuprato Tuba, tai kaip aš galėjau suprasti ko jis iš manęs norėjo? Laukiau, laukiau bet niekas taip ir negrįžo jau valandą laiko ir kadangi jau buvo vėlu, supratau kad jis ir nebegrįš. O tai supratusi, mano fantazija puolė darbuotis. O jei čia buvo koks patikrinimas? Žmogus žinojo, kad aš viena, užsienietė, būsiu namie net dvi savaites, tad gal čia kokie pikti kėsiai? Pradėjau įsivaizduoti, kad vieną dieną vakare kažkas įsilauš į namus, viską pavogs, o mane kažkur išsiveš. Tad kaip su tokiomis mintimis man užmigti? Naktį atrodo, jog kiekvienas mažas garselis prilygsta griaustiniui, nes viskas skambai labai garsiai. Kiekvienas šešėlis atrodo labai įtartinais ir juo negali pasitikėti. Užmigti sekėsi sunkiai, o kai antrą valandą nakties pradėjo atrodo ūžti kombainas, maniau, jog mane išstiks širdies smūgis iš per didelės baimės. Tuo metu pamaniau, kaip žmonės sugeba gyventi vieni? Juk naktį būna taip baisu! Nuo pat pirmos dienos iki šiandien, atėjus nakčiai uždarydavau visas duris, jog nematyčiau jokių šešėlių ir negirdėčiau jokių garsų. Naktimis aš ištempdavau savo ausis, ir norėdavau viską kontroliuoti ir girdėti. Bet pasirodo tai netruko ilgai. Kaip sakoma žmogus gali priprasti prie visko. Dar viena naktis ir baimės išgaravo. Naktis atrodė tokia pati draugiška kaip ir diena. Miegodavau plačiai atvėrusi visas duris, galėdavau per ausines klausytis muzikos, nes nereikėdavo kontroliuoti situacijos, negąsdino jokie garsai, kombainai, šešėliai ir t.t. Pripratau ir net naktys pasidarė patrauklios. Tad taip greit, atrodo negatyvioji gyvenimo vienas pusė ėmė ir išgaravo. Bet vienas dalykas, deja neišnyko. Kad ir kaip smagu gali atrodyti iš pradžių, vėliau ateina momentas kai pasidaro šiek tiek liūdna. Tu viską visada darai vienas. Valgai viena, žiūri filmą viena, geri kavą viena. Tai kartais nėra labai linksma. Bet tikriausiai kaip jau minėjau anksčiau, žmogus gali prie visko priprasti, ar ne?

4 . DIENA .

Šventės .

Pastaruosius ketverius metus, šios šventės, Kurban Bayram, šventės metu, aš vis būdavau Stambule. Bet niekada nepajaučiau, kad tai yra šventė, nes mano dienos nesiskirdavo nuo mano įprastų dienų. Pirmaisiais metais kai labiau susipažinau, kaip šventė yra švenčiama, sužinojau apie kultūrą ir jos istoriją, man tai buvo tiesiog papildomos atostogos, nes nereikės eiti į paskaitas. Tada aš, mano draugė iš Lenkijos ir Vokietijos susiplanavome sau atostogas ir leidomės tyrinėti Stambulo. Sekančiais metais šios šventės metu, ką veikia neprisimenu. Menu tik, jog tuometinis kambariokas iš Tuniso parvežė mums iš Tuniso šviežios mėsos. Dar kitais, trečiaisiais metais, kai visame mieste likau viena, nes visi mano draugai šventės metu išvažiavo iš Stambulo, aš nusprendžiau leistis į vienos dienos išvyką ir pėsčiomis apie 22 kilometrus nuėjau Azijinės miesto pusės pakrante, nuo *Beykoz* iki *Üskudar*. O kitas šventines dienas, taip pat tyrinėjau kitas Stambulo vietas, nors ir taip buvau jau viską aplankiusi daugybę kartų. Na, o šiais metais, kadangi ir vėl likau mieste viena, nusprendžiau leistis ir vėl į išvyką ir pėsčiomis pasivaikščioti po Europinės pusės pakrantę. Turėjau į išvyką leistis šiandien, bet atsikėlusį supratau, jog jaučiuosi nelabai motyvuota, jog visą dieną vaikščiočiau po pakrantę, tad likau namie.

Kurban Bayram - šios šventės istorija sietina su Abraomo istorija iš Senosios Biblijos. Kartą Dievas norėdamas išmėginti Abraomo tikėjimą, paprašė jo paaukoti savo sūnų Izaoką. Kai Abraomas buvo bežudęs savo sūnų, Dievas atsiuntė jam avinėlį ir paprašė geriau vietoje sūnaus paaukoti jį. Tad avinėlio aukojimas išliko iki šių dienų. Šios šventės metu, jei išgali, šeima perka gyvulį, kuris vėliau būna paskerdžiamas ir dalį mėsos šeima pasilieka sau, o kitą dalį atiduoda vargšams. Ši šventė prasideda praėjus 40 -čiai dienų po Ramadano. Kadangi Ramadano laikotarpis kiekvienais metais prasideda vis skirtingu laiku, taip ir Kurban Bayram šventė prasideda vis kitu metu. Kurban Bayram prilygsta vienai didžiausių metų šventei, maždaug kaip Velykos ar Kalėdos Krikščioniškose šalyse, tad šiuo metu šeimos susiburia į vienus namus ir kartu leidžia laiką. Žinau, jog Tubos namuose aš esu laukiama ir ji tikrai norėjo, jog vykčiau kartu, bet kartais negali daryti, tai ko nori, tad aš likau Stambule. Nors šventiškos dvasios aš ir nejaučiau, bet gavau sveikinamąsias žinutes ir aš taip pat jas persiunčiau atgal. Ir diena taip ir pralėkė visiškai greitai, o aš atrodo šiandien nieko ir nenuveikiau...

5. DIENA.

Man labai pasisekė.

Nusprendžiau, jog laikas leisti į žygį, į kurį nesileidau vakar. Atsikėliau labai anksti ryte, nors naktį miegojau tik tris valandas. Nusprendžiau ir šiandien nufilmuoti savo dieną, nes maniau turėtų būti visai įdomu. Pastebėjau, jog dažnai paprasti buities reikalai filmuojant atliekami du kartus lėčiau. Reikia patikrinti ar geroje vietoje padėjai kemerą, tai vis išskleisti stovo kojas, tai vis surinkti ir panašiai. Nesiskundžiu, tas man labai patinka, bet tiesiog atsikėliau specialiai viena valanda anksčiau, jog turėčiau pakankamai laiko viskam.

Išsiviriau du kiaušinius, pasiėmiau pomidorą, kelis salotų lapus, pasidariau arbatos ir taip sveikai pradėjau rytą. Greičiausiai vieną rytą pradėdama sveikai, o kitą saldžiai vis negaliu pasirinkti savo prioritetų. Apsirengiau, pasiruošiau kuprinę ir išvažiavau. Turėjau iš pradžių pavažiuoti Tramvajumi, o vėliau sėsti į autobusą ir išlipti *Sariyer* pakrantėje. Buvo ankstus rytas, o transportas tiesiog migdė, tad tuo metu norėjosi vis dar būti savo jaukioje, šiltoje lovoje. Kai atvažiavau į pradinį savo kelionės tašką ir išlipau iš autobuso, mano miegas labai greit išgaravo. Tada buvo maždaug 8-ios valandos ryto. Buvo dar vėsu ir net pradėjau galvoti, jog reikėjo pasiimti švarkelį. Pakrantėje galėjai sutikti tik žvejus ir tuos žmonės, kurie rytais bėgiojo arba tiesiog vaikščiojo lėtu ar greitu žingsniu. Saulė dar tik tekėjo, aplinkui jautėsi tyla ir ramybė, jūra sau ramiai bangavo nuo praplaukiančių laivų ir taip gražiai bei ramiai prasidėjo nauja diena Stambule. Ir kaip matydamas tokį grožį, tu gali jaustis mieguistas? Turkų autorius *Orhan Pamuk* yra pasakęs: „*Life can't be all that bad, I'd think from time to time. Whatever happens, I can always take a long walk along the Bosphorus.*” - (liet. Gyvenimas negali būti toks blogas kai kartas nuo karto pagalvoju. Kad ir kas nutiktų, visada galiu pasivaikščioti palei Bosforą.). Negaliu su juo nesutikti. Pasivaikščiojimas Bosforo sąsiauriu turi kažką magiško. Man šypsena tiesiog nedingo nuo veido. Tokiomis akimirkomis suprantu, kad man labai pasisekė. Gyvenu būtent tokiam mieste, kurį be galo myliu. Atrodo kiekviena mano sielos dalelė yra išsibarsčiusi po visą miestą. Šios meilės negaliu nei nupasakoti nei kaip nors kitaip apibūdinti. Visi suprantame, ką reiškia meilė žmogui, bet ką reiškia meilė miestui patiria ne visi. Ant savo dešiniojo rankos riešo turiu mėnulio ir žvaigždės tatuiruotę, kuri simbolizuoja Turkijos vėliavą. Esu tikra, jog vieną dieną pasidarysiu tatuiruotę simbolizuojančią Stambulą. Mintyse jau regiu, kaip ji atrodys, tik dar nežinau kurią savo kūno vietą jai galėčiau paskirti. Nors ir yra dalykų, kurių visiškai nekenčiu kaip nuolatiniai kamščiai, per didelis žmonių kiekis ir kitos kiek dar rimtesnės problemos, bet meilė Stambulai vis neblėsta ir nemanau, jog kada nors išblės. Kartais pagalvoju, kodėl Lietuviai taip net masiškai sakyčiau važiuoja į Antaliją ir guli prie baseino ar prie jūros? Stambulas, milijonus kartų įdomesnis ir turtingesnis. Kai pirmą kartą čia atvažiavau ir atsikrausčiau, labai dažnai draugų klausdavau kodėl jiems patinka šis miestas? Jie visi man atsakydavo, jog Stambulas turi kažką magiško, kad sužavi ir to tiesiog negali paaiškinti. Niekad to nesupratau, bet dabar tai jau suprantu per daug gerai. Manau meilę šiam miestui pradėjau jausti 2013-ais metais kai čia studijavau su Erasmus programa ir tuo metu aplankiau daugybę vietų ir patyriau daugybę nuotykių. Nuo to laiko meilė vis stiprėjo ir stiprėjo ir šiuo metu tikriausiai pasiekė meilės išraiškos aukščiausiąjį tašką. Bet nemeluosiu, kartais tikrai pavargstu. Šiame mieste nėra tikros ramybės. Net namuose negaliu pailsėti nuo triukšmo, nes būtinai triukšmą kels mašinos arba tuzinas vaikų žaidžiančių gatvėje. Kartais tikrai norėtusi pasėdėti gamtoje, visiškoje tyloje, visiškai vienam, bet tokį kampelį čia surasti būtų nelengva, nes pasislėpti

nuo 16 milijonų žmonių misija neatrodo taip greit ir lengvai įgyvendinama kaip misija išsivalyti dantis. Tad dažniausiai tikrai jausdavausi nuo triukšmo pailsėjusi tada kai grįždavau į Lietuvą, į gimtąjį miestą, kuriame atrodo vyrauja visiška ramybė. Pačią pirmąją dieną būna viskas net labai keista ir tiesiog neįsivaizduojamai ramu. Grįžti iš miesto, kuriame gyvena apie 16 milijonų žmonių į miestelį, kuriame gyvena viso labo apie 13 500 žmonių. Gana didelis skirtumas. Pačią pirmą dieną, aš negaliu patikėti kaip visur yra tylu. Tiesiog visiškai, visiškai tylu. Bei daugybė šansų pasislėpti gamtoje jei tik to nori. Bet visada po kelių dienų man pasidaro per tylu ir jau trečiąją dieną pradėdau ilgėtis Stambulo garsų. Laidų sirenos, *Ezan*, mašinos, žmonių bruzdesys, praskrendantys lėktuvai, - pasirodo galima pasiilgti ir to. Prisiminiau ir neseniai gautą žinutę iš vienos žiūrovės. Joje ji rašė, jog mano kambarys Lietuvoje jai atrodė labai jaukus. Lova, radiatorius šalia, langas, - viskas jai atrodė gana jaukiai, tad kaip aš galėjau išmainyti jaukų ir patogų gyvenimą ir atvažiuoti čia į Turkiją. Turiu prisipažinti, bet teisybės jos žodžiuose buvo. Lietuvoje man mano kambarys yra gana jaukus. Man užtenka vien tik mano dviejų didelių pasaulio žemėlapių, *Devilstone* festivalio plakato ir Turkijos vėliavos, kurie kabo tame kambaryje ant sienos ir jau teikia man jaukumą. O čia, man mano namai neteikia jaukumo ir aš net lovos čia neturiu, kurioje galėčiau jaukiai įsitaisyti apsikamšiusi patalais. Turiu viską skaičiuoti, labai daug dalykų leisti sau negaliu ir apie juos galiu tik svajoti, tad tiesa, jog patogų gyvenimą iškeičiau į sunkų, bet manau gyvenimas nesisuka vien tik aplink patogumus. Stambulas mano namai ir tai sakiau jau milijonus kartų, tad man užtenka tų trumpų laimės akimirų, kurias pajaučiu kai gėriuosi miestu ir jam spinduliuoju meilę. Vien tik dėl tų laimės akimirų aš buvau pasirengusi paaukoti patogų gyvenimą Lietuvoje. Nemeluosiu, lengva šiuo metu tikrai nėra, bet žinau, širdyje visada ramu ir gera, kai pagalvoju, jog gyvenu ten kur mano širdis, nes Lietuvoje mano širdies jau seniai nebeliko. Viskas turi sukintis ne apie pinigus ir patogų gyvenimą, - svarbiausia yra būti ten kur tu nori būti ir daryti tai, ką tu nori daryti. Aš esu žmogus, kuris geriau plautų indus ir kiekvieną dieną valgytų makaronus, bet gyventų ten kur nori, nei būtų kokios kompanijos direktorius ir gyventų gerai, bet jaustų, jog aplinka kurioje jis gyvena jam neteikia džiaugsmo. Tad Stambule, aš su tavimi iki galo. Žinau, jog šį miestą paliksiu ir per daug ilgai neužsibūsiu, bet kad ir kas nutiktų, visada čia laikas nuo laiko sugrįšiu. Tad su tokiais mintimis pradėjau savo šiandienos žygį. Nepaisant visko, tiesiog jaučiausi laimės kūdikis, kad sugebėjau atrasti vietą, kuri teikia džiaugsmą nors kartais mintyse gali būti sumaištis. Kiekvieną kartą kai pagalvoju apie neraminančias problemas, prisimenu, jog gyvenu vietoje, kuri nepaisant visko teiks man džiaugsmą, tad taip pagalvojus visada pasidariau geriau.

Nuėjau porą kilometrų ir vėliau mane apėmė nostalgija. Praėjau tas vietas kur anksčiau gyvenau. Mačiau stotelę, kurioje dažnai laukdavau autobuso, pakrantę būtent kur pradėdavau savo bėgiojimo maršrutą, ir tą ilgą pagrindinę gatvę prie kurios būtent ir gyvenau. Supratau, jog tų namų labai pasiilgau, nes tai buvo bene geriausi mano namai. Nors tada jaučiausi lyg turėčiau savo asmeninį haremą, nes gyvenau kartu su net penkiais vaikinais, bet buvo smagu. Gyvenau tiek viena su vaikinais, tiek tik su merginomis, tiek kartu ir su merginomis ir su vaikinais po vienu stogu, bet tada supratau, kad jei gyveni su vaikinais, greičiausiai būtent tau, merginai, reikės tvarkyti namus jei nori, jog jie būtų panašus į namus, bet užtat vaikinai tavimi rūpinsis. Mūsų butas buvo net trijų aukštų ir net visas trečiasis aukštas priklausė man. Nors tai nebuvo naujos statybos namas, bet man jis patiko. Turėjau atskirą kambarį su rašomuoju stalu, savo vonią, savo didžiulę svetainę ir savo didžiulį balkoną, kuris man labiau priminė terasą. Pamenu, jog dažnai pasidarydavau kavos ir sėdėdavau ilgai ant savo terasos atbrailos, nes man tiesiog labai patiko mano terasa, kurioje atšilus orui net rengėme griliaus vakarėlius. Savo kambaryje / aukšte turėjau net tokius dalykus kaip treniruoklį ar net visą akvariumą. Tad kaip tokių namų nepasiilgsi?

Praėjus tam nostalgijos proveržiui, tęsiau savo kelionę pakrante. Taip, visai greit pasiekiau *Tarabya* rajoną. Neseniai, viename forume, viena Prancūzė parašė, jog Tarabijoje yra viena kepyklėlė, kurioje, jos nuomone, yra patys skaniausi krusanai. Aš kadangi esu įsipareigojusi maistui

ir tai yra mano viena iš dviejų didžiausių gyvenimo aistrų, tokius pasisakymus priimu labai rimtai. Stambulą pažįstu labai gerai, o dar geriau pažįstu Stambulo kavines, tad nesureaguoti į Prancūzės pasakymą, jog ji mano kad ten geriausi Krusanai negalėjau, kadangi jie nebus geriausi iki tol, kol aš to nepatvirtinsiu. Vieną geriausių gyvenime komplimentų išgirdau maždaug prieš du metus. Jau ilgą laiką naudojuosi *Foursquare* programėle, kurioje pažymiu kiekvieną savo aplankyta vietą, talpinu nuotraukas, rašau atsiliepimus apie maistą ir ieškau naujų atsidariusių kavinių mieste. Vienas draugo draugas pasakė, jog kad ir kurią vietą ir būtent kavinę jis bežiūrėtų ir tikrintų programėlėje, Greta jau joje yra buvusi, o jei nebuvo tai įtraukė į savo *to do* sąrašą. Tai buvo vienas didžiausių man komplimentų, nes per tuos penkis metus lankiausi daugybėje kavinių, nuo pačių pigiausių iki pačių brangiausių restoranų. Jei kur nors nesu dar buvusi, ta vieta įtraukta į mano sąrašą ir aš jas stebiu ir laikiu progos kada galėsiu apsilankyti. Sugebu pastebėti taip pat ir naujai atsidariusias kavines. Kiekvieną kartą kai apsilankau kuriame nors seniai lankytame rajone, iškart pasakau kuri kavinė tik neseniai atsidarė ir įsikūrė ar kuri kavinė jau užsidarė. Būtent taip aš myliu maistą. Praleidžiu nemažai laiko tyrinėdama naujus skonių, skaitydama atsiliepimus ir ieškodama naujų mylimiausių vietų, o kai jas atrandu nepalieku ir metams bėgant vis juose lankausi ir lankausi. Tad tokių pasisakymų, kaip šiuo atveju apie Krusaną praleisti pro akis negaliu, tad nusprendžiau tą kaviniukę patikrinti. Deja labai nuliūdau kai jos neradau, nes žemėlapis kurį atsidariau telefone prieš išeinant iš namų, nusprendė neveikti, nes interneto telefone neturėjau, tad būtinai nusprendžiau pasitaikius progai grįžti į šį rajoną ir vėl. Šis rajonas yra toli nuo mano namų, tad pasiekti šią kaviniukę man užtruktų dvi valandas. Dvi valandos pirmyn ir dvi atgal, - jau būtų keturios valandos kelio tik dėl vieno Krusano. Be problemų. Kartais savimi aš tiesiog stebiuosi. Labai dažnai aš tingiu nueiti iki parduotuvės, kuri tik už minutės kelio, bet visiškai netingiu paaukoti kelias ar net keturias valandas vien tam, jog nuvažiuočiau iki kaž kurios kavinės. Kartais tikrai savimi stebiuosi...

Nepaisant šios mažytės nesėkmės, tęsiu maršrutą toliau. Sekantis rajonas *Yeniköy*. Dar buvo tik apie 11:30, o aš jau buvau nuėjusi apie 9 kilometrus. O visas dienos maršrutas turėtų būti apie 22 kilometrus, tad buvau jau arti pusiaukelės. Šiek tiek pabuvusi *Yeniköy*, ėjau toliau ir atėjau iki *Istinye* pakrantės. Tai manau mano mėgstamiausias man Stambulo vaizdas. Būtent iš tos pakrantės gali matyti visą antrąjį tiltą. Jūra, tiltas, pakrantė, laiveliai ir jachtos, - man tai taip gražu. Pasėdėjusi ir pasigėrėjusi vaizdu, supratau kad šiandien visko kelionės tikslo įgyvendinti aš nesugebėsiu. Būtent dėl karščio. Vidurdienį saulė būna pati karščiausia ir vaikstant visą laiką pakrante nėra jokio pavėsio, tad jaučiau, kad karštis man trukdo ir dar daugiau nueiti negalėsiu, tad sėdau į autobusą ir grįžau namo, bet pažadėjau sau, kad kai orai taps vėsesni ir ateis ruduo, būtinai įveiksiu visą maršrutą ir tai užfiksiuosiu. Kai grįžau namo, pajaučiau jog negaliu atsispirti vis didėjančiam miego potraukiui ir užmigau kelioms valandoms ir atsikėlus vakare jaučiausi lyg nesiorientuočiau aplinkoje ar kitaip apibūdinus, lyg būčiau iškritusi iš medžio. Vėliau prisėdau prie rašymo, prie filmuko redagavimo ir taip praslinko mano vakaras. Vis dar ne tokia diena, kurios noriu, bet dar keliais žingsneliais pasistūmėjau į priekį.

6. DIENA.

Rimtai.

Trečioji šventinė diena. Iš tikrųjų galėtų jos jau ir baigtis. Visi užsiėmę, tad net nelabai kas ir parašo. Šiandien visą dieną buvau namie, nes neturėjau jokio noro kur nors eiti. Planavau ir norėjau nuplaukti iki salų esančių Stambule, bet taip ir likau nepajudėjusi iš namų. Ir manau laikas surimtėti. Kažkada, jau labai seniai girdėjau, kad pirmas žingsnis problemos sprendimo link yra jos įvardijimas garsiai. Jei esi alkoholikas, turi tai garsiai pripažinti ir suprasti ir tada jau bus lengviau su tuo kovoti. Tas pats gali būti pritaikyta ir narkomanams ar tarkim lošėjams. Hm...tad sako reikia įvardinti problemą ir bus lengviau su ja kovoti? Supratau, kad tai pats sunkiausias dalykas visame procese. Tikriausiai žymiai lengviau nustoti gerti, nei pasakyti tai garsiai visiems: „Ei, žmonės, žinokit aš esu alkoholikas.“ Apie tai pagalvojusi, supratau, jog aš gerbiu tokius žmones, kurie savo draugams, giminėms ir nepažįstamiems žmonėms gali įvardinti savo problemas. Aš apie savo dabartinius jausmus sugebėjau pasakyti tik vienam žmogui, ir tai buvo greičiau kaip nebylus pagalbos šauksmas, o ne noras išsipasakoti. Prisiminiau ir dar vieną gan populiarią frazę: „*Never tell your problems to anyone. 20% don't care and the other 80% are glad you have them.*“ (Liet. - Niekada niekam neapasakok apie savo problemas. 20% žmonių tai nerūpi ir kiti 80% žmonių džiaugiasi, jog jų turi.) Bendravimas toks sunkus dalykas. Anot vienu, laikyk savo problemas savyje ir spęskis pats, o anot kitų išsakyk viskas kas yra viduje, nes tau palengvės. Ir kaip tada žmogui elgtis? Tai tas pats kaip vieni mokslininkai sako ir parašo, jog kiaušiniai labai sveika ir valgyti juos reikia kiekvieną dieną, o vėliau kiti mokslininkai atlikę naujesnius tyrimus parašo straipsnį, jog nevalgykite kiaušinių, nes tai sukelia vėžį. O vat tada kaip elgtis tam žmogui, kuriam kiaušiniai patinka? Atsakymas manau tik vienas - galiausiai elkis, kaip tu nori pats, nepaisomai ką mąsto kiti. Manau tai vienintelė išeitis, norint laimingai gyventi. Valgyk, ką nori, renkis, ką nori, daryk, ką nori, sakyk, ką nori ir tiesiog kad ir kas nutiktų, naudokis ”Ką nori” taisykle. Jei kažkam kažkada tavo vadovavimasis ” Ką nori” taisykle užklius, vadinasi jūsų keliai nepakeliui, - nes tu eisi asfaltu, o jis žvyrkeliu.

Vienatvė - būtent šio žodžio garsiai aš išstarti negaliu. Kažkas tikriausiai viduje užsiblokavo. Bet ką spėjau suprasti, jog jei tave kažkas neramina, dėl kažko jautiesi blogai, tada būtinai atsiras ir dar kitų daugybę neraminančių problemų, nes daug kas tau atrodo ne taip kaip iš tikrųjų yra. Na gerai, kadangi jau pirmas žingsnis padarytas ir savo emocinės ligos pavadinimą aš pagaliau sugebėjau pasakyti, tad dabar jau pakalbėkime apie tai plačiau. Niekada neturėjau daug draugų aplink save, bet niekada tuo ir nesiskundžiau. Šiuo klausimu laikotarpis mokykloje man patiko, buvo daug veiksmo, pažinčių ir bendravimo, - tiesiog viską galiu apibūdinti vienu žodžiu - super. Tada sekė laikotarpis kai išvykau į Turkiją. Kadangi nieko nepažinojau, tad taip pamenu jog jaučiausi viena, bet tai į tikrą problemą niekada neišaugo. Vėliau universitetas. Nesu toks žmogus, kuris bendrautų su visais, bet savo grupelę aš radau ir pirmas kursas universitete buvo man tikrai labai smagus. Antras buvo tiesiog bene geriausi gyvenime metai. Trečias buvo jau tikrai ramesnis, bet visai toks nieko. Na, o nuo ketvirto nežinau, bet kažkas pasikeitė. Mano studijų programa tęsėsi 3.5 metų, tad viso ketvirto kurso aš neturėjau, tik pusmetį tam jog atlikčiau praktiką parašyčiau praktikos darbą, parašyčiau bakalaurinį darbą, jį apsiginčiau ir taip užbaigčiau universitetą. Praktika prasidėjo beveik lygiai prieš metus ir manau nuo tada kuo toliau tuo tyliau viskas tapo. Tam, jog būčiau visiškai suprasta, turėčiau papasakoti visą ilgą istoriją kas, kada ir kaip, bet tai peržengtų asmeniškumo

ribas, tad kodėl buvo taip ir ne kitaip papasakoti aš negaliu. Bet praktikos metu, buvau Stambule ir daug draugų aš neturėjau, nes daugybę jų praradau, nes mūsų buvo tiesiog per daug skirtingi keliai. Nieko įdomaus neveikiau, su daug kuo nebendravau ir manau lėtais žingsneliais pradėjau jaustis, jog esu viena. Būtent tada ir susikūriau Youtube kanalą. Kai dar buvau visai paauglė, minėjau, jog norėjau būti aktorė. Tikriausiai mane žavėjo ta visa industrija, ir patiko filmai, nes tuo laiku labai norėjau išmokti kaip reikia redaguoti filmukus. Kaip juos reikia sujungti, pagreitinti, iškirpti ir t.t. Bet deja taip nieko mokintis aš ir nepradėjau, bet noras išmokti redaguoti filmukus visada išliko. Ir taip 2015 - tų metų Spalio mėnesį nusprendžiau, jog dabar kažkodėl laikas tai išmokti padaryti, nes turėjau nemažai laisvo laiko. Kartą nuvykau į prekybos centrą ir iš ten grįžau su daugybę pirkinių. Na gerai, daugiau nei pusė buvo maistas. Bet tada atsisėdau prieš kamerą ir nufilmavau visus savo pirkinius, ką nusipirkau ir kodėl aš tai nusipirkau. Tuo metu mačiau ir kitos merginos būtent taip ir darė. Prieš kamerą rodė savo pirkinius, kad ir kas tai bebūtų, todėl nusprendžiau ir aš taip padaryti. Kadangi mano kamera neturi ekranėlio kuriame save matyčiau, visada turėjau patikrinti save ar matausi. Tad pamenu nufilmuodavau kelis produktus, pažiūrėdavau kaip išėjo ir vėl filmuodavau toliau. Bet kadangi neturėjau tuo metu kameros stovo, fotoaparata pasidėjau ant kedės, ir kiekvieną kartą kai filmuodavau kitą kadra, kamera pakeisdavo poziciją, nes ją padėdavau šiek tiek kitoje vietoje. Peržiūrėjusi filmuotą medžiagą, pamačiau, jog kartais nesimatė mano visos kaktos, tad supratau kaip aš dėsiu tokį video į Youtube jei nesimato mano kaktos ir kamera vis būdavo kitoje vietoje? Susinervinau ir aplamai ištryniau tą medžiagą iš savo fotoaparato ir kompiuterio. Dabar labai džiaugiuosi tokiu sprendimu, jog toks video nepasiekė interneto platybių, nes atrodžiau kaip pusgalvė. Rodžiau tokius pirkinius kaip žuvį. Tikrai kartais negaliu atsistebėti savo sprendimais, negi aš maniau kad kažkas norės žiūrėti, jog aš nusipirkau tada pirmą kartą gyvenime pati žuvį? „Vau, žiūrėkite žmonės, aš šiandien pirmą kartą pirkau žuvį“, - lyg tai būtų kažkoks atradimas ar neregėtas dalykas. Deja, mano noras pagaliau įkelti pirmąjį filmuką į Youtube nedingo. Vieną Sekmadienio dieną nusprendžiau nufilmuoti „Diena su manimi“ video. Filmavau savo visą dieną ir tiesiog pasakojau ką darysiu ir tai rodžiau. Įdomiausia buvo tai, jog prieš atsisveikinant pasakiau, kad tai mano pirmas filmukas, bet aš visiškai nežinau kaip reikia redaguoti filmukus ir net nežinau kokią programą tam žmonės naudoja nes to niekada nedariau gyvenime, bet tiesiog sakiau, jog pabandyčiau išmokti. Tad visą pirmadienį praleidau prie kompiuterio ir tą filmuką suredagavau ir įkėliau į Youtube. Supratau, kad man tikrai tai patiko, tad pradėjau filmuoti daugiau ir su kiekvienu bandymu mano įgūdžiai gerėjo. Jaučiausi, jog būčiau atradusi draugą. Tai man buvo saviraiškos būdas. Pradėjau planuoti ką filmuosiu, kada filmuosiu, kaip filmuosiu ir tai buvo man bendravimo su kitais būdas taip pat. Pradėjau jaustis vis vienišesnė ir vienišesnė, tad dalinausi filmukais, nes kiti žmonės juos žiūrėjo, komentavo ir mane tai džiugino. Ir tą darau iki pat dabar.

Gruodį grįžau į Lietuvą, nes turėjau pradėti rašyti bakalaурinį darbą. Jau seniai žinojau, jog bakalaурinis darbas = jokio gyvenimo, nes tu nieko neveiksi. Tad tada nesiskundžiau. Nes rašiau bakalaурinį darbą ir tuo pačiu metu dirbau kavinėje. Apie nieką per daug tada negalvočiau, bet prisimenu man pasidarė labai liūdna per naujuosius metus. Pirmą kartą gyvenime niekas nepasiūlė švęsti naujųjų metų kartu. Atrodo visi turėjo savo gyvenimus, o aš tiesiog neturėjau kompanijos su kuria galėčiau pasitikti 2016. Likau namie su šeima. Šeima taip pat geras dalykas, juolab kad namie nebuvau beveik pusę metų, bet buvo liūdna kai laikrodis išmušė dvyliką valandą. Mama norėjo pasižiūrėti fejerverkus gyvai, tad išėjo į miesto aikštę, na o aš su seserimi ir šunimi likome namie. Pamenu tą minutę aš stovėjau virtuvėje ir pro langą žiūrėjau į tuos fejerverkus, o sesuo žiūrėjo į juos per kito kambario langą. Nežinau kodėl, nors ir buvau namie su šeima, bet tą minutę sau mintyse ištariau: „esu viena“. Sakoma kaip ir su kuo sutiksi naujuosius metus tokie visi metai ir bus. Tad pažiūrėjime, mano metai turėtų būti labai ramūs, būsiu viena ar su šeima, ir turėtų būti liūdni, nes pasitikau juos būtent taip. Kadangi liko tik trys mėnesiai iki kitų naujųjų metų, manau galima jau ir dabar padaryti išvadas. Turėtų būti ramūs - visiška tiesa. Būsiu viena ar su šeima -

visiška tiesa. Iki gegužės gyvenau su šeima, o vėliau iki dabar esu viena Stambule. Turėtų būti liūdni - visiška tiesa, nes daugiau buvau blogos nuotaikos nei geros. Tad manau tai visiška teisybė, - kaip pasitiksi naujuosius metus, tokie jie ir bus. Hm..negi kitus metus turėčiau pasitikti su užrašų knygučiu, pinigine šalia, fotoaparatu ir draugais šalia būnant tuo metu lėktuve? Tai reikėtų, jog 2017 -ais aš rašysiu, turėsiu pinigų, filmuosiu Youtube filmukus, turėsiu draugų ir keliausiu. Liko trys mėnesiai, manau pats laikas pradėti organizuoti šį planą jei noriu, jog 2017 metai būtų tokie ir būtų.

Atėjo Vasaris, baigiau universitetą ir būtent tada pirmą kartą stipriai pajaučiau, jog mane pradėjo kamuoti vienatvė. Net ir diplomų įteikimų diena mane nuliūdino. Tada net ir vienos iš geriausių draugių tinkamai nemačiau. Sėdėjom nors ir šalia, bet jaučiau lyg būčiau viena, o ji būtų kažkur kitur. Nesugebėjau jos beveik pagaut nei prieš įteikimus nei po jų. Spėjau ją surasti žmonių minioje ir pasidaryti nuotrauką su diplomais, tad dėl to džiaugiuosi. Mane pasveikino mama ir sesuo, nes daugiau į ceremoniją niekas ir neatvyko, nes ir nebuvo kam. Tada aš, mama ir sesė nuvažiavome paplūsti į restoraną ir taip atšvęsti. Vėliau nuvažiavome į IKEA, nes aš to paprašiau. Kas važiuoja per diplomų įteikimus, su suknele ir makiažu į IKEA? Tikriausiai tik aš. Nusipirkau ten porą dalykų ir grįžome namo ir tiek. Vėliau tęsiau savo darbą kavinėje, o laisvomis dienomis ruošiau naujus video ir blog'o įrašus. Gyvenau savo miestelyje, kuriame nepažinojau visiškai nieko. Turėjau vieną draugę, kuri gyveno Vilniuje, ir vieną draugę, kuri gyveno Kaune. Dėl egzistuojančio atstumo ir skirtingų darbo ir visokių kitokių grafikų su jomis susitikau tik kelis kartus, tad taip iki pat Gegužės ir nieko nedariau. Dirbau, filmavau, rašiau ir viskas. O buvo tiek dienų, kai savo ne darbo dieną norėjau su kuo nors išgerti kavos. Buvau laisva, turėjau pinigų, ir norėjau su kažkuo tiesiog paplepėti ir susitikti kavinėje, bet nebuvo su kuo. Pamenu, vieną dieną turėjau laisvadienį, tai buvo kažkur kovo mėnuo ir nusprendžiau nufilmuoti „Diena su manimi“ filmuką ir įsijungusi kamerą ryte pasakiau, jog jaučiuosi gan vienišoka, tad šiandien tiesiog pajaučiau, jog norėčiau pafilmuoti ir nors ir būsiu namie ir nieko per daug įdomaus neveiksiu, bet tiesiog norėjau pasidalinti savo diena. Ir tą dieną nufilmavau visą, bet galiausiai nusprendžiau to video neredaguoti ir nekelti, tad ištryniau jį iš kompiuterio taip pat. Ir štai prieš kelias dienas vėl pasijautė tas proveržis ir filmuke pasakiau, kad kažkas lyg ir ne taip, bet iki galo nesugebėjau to pasakyti. Pirmą kartą bandžiau tai sakyti Kovo mėnesį o dabar jau Rugsėjis. Praėjo pusė metų.

Kai grįžau Gegužės mėnesį į Turkiją pasijaučiau geriau. Tubos brolio vestuvės, skridau į jos miestą, vėliau prasidėjo Ramadano mėnuo ir vėl visiškai netikėtai skridau į jos miestą ir tiesiog buvau apsupta daugybės žmonių kiekvieną dieną. Jos draugės, pusseserės, šeima, - net buvo dienų kai norėjau tiesiog pabūti šiek tiek viena. Kai baigėsi Ramadano mėnuo viskas sustojo ir bėgant laikui pradėjau jaustis blogai. Neturiu pajamų šaltinio, tad skaičiuoju kiekvieną išleidžiamą centą, nežinau ar pavyks įgyvendinti savo svajones ir tas kelia kartais baimę, bei svarbiausia esu visiškai viena. Būtent taip dabar ir jaučiuosi. Prieš mėnesį pasidarė taip blogai, jog buvau depresijoje. Visą laiką buvau namuose ir net iki parduotuvės nenueidavau. Buvau liūdna, pikta, nelaiminga. Nenorėjau nieko matyti, nenorėjau su nieko kalbėti. Vengiau net ir Tubos, praktiškai vienintelio žmogaus, kurį čia turiu. Gyventi vienam yra labai sunku, tad manau natūralu, jog kartais palūžtu. Manau esu gan stipri mergina, nes nors ir palūžtu, sugebu atsistoti. Tada žinoma ir vėl galiu palūžti, bet vėl atsistosiu. Tai be galo vargina. Laimėčiau tik tada jei daugiau nepalūžčiau. Bet jaučiu, jog dabar neturiu nieko. Draugais, kurie gyvena čia Stambule galiu pavadinti tik du žmones. Vieną iš tų žmonių, savo draugę pažįstu jau tris metus ir ją tikrai myliu, bet su ja susitinku gal tik kartą į du mėnesius, geriausiu atveju du, nes ji beveik nuolatos dirba. O kai nedirba mums vis nepavyksta susitikti. Kitas žmogus žinoma Tuba. Ją matau beveik kiekvieną dieną, nes ji tuo pačiu yra ir mano kambariokė. Dažniausiai būtent su ja, ką nors veikiu, bet negali visada visko daryti tik su tuo pačiu žmogumi, nes jis turi ir savo asmeninį gyvenimą. Kadangi ji yra be galo draugiška ir komunikabili, jog draugais gali tapti su absoliučiai bet kuo, ji turi daug draugų bei daug giminaičių su kurias

praleidžia daug laiko. Būtent ji buvo tas žmogus, kuriam lyg nebyliai pasiunčiau pagalbos šauksmą. Kartą kai išsikalbėjom, pasakiau, jog aš sergu vienatve. Nors anksčiau aš jaučiau jos begalinį palaikymą ir ji mane vertė jaustis stipriai, šiuo metu aš nepajutau jokio jos palaikymo. Visiškai. Tikėjaisi, gal ji sakys nagi Greta, nuveikim tą ir tą, ar gal praleiskim kokią dieną tiesiog kartu ir pasilinksminsim, ar bent psichologiškai kažkaip laukiau jos paramos, bet nejutau nieko. Pykau, nes ji sakė, jog esu jai kaip sesė, o aš jai sakiau, ji taip pat man lyg sesė, tad greičiausiai tai privertė nuliūsti labiau. Anksčiau ji labai rūpindavosi kitais, visus išklausedavo, bet kai ji pajautė jog visi jos studentai tik ir išsako jai savo problemas, ji nusprendė į kitų gyvenimus nesikišti, tad man tikrai suskaudo širdį, nes nebejaučiu paramos iš šiuo metu vienintelio žmogaus šalia, tad prieš mėnesį laiko todėl labai ir palūžau ir kurį laiką net vengiau ją sutikti namuose. Kadangi tai nėra mano gimtoji šalis, neturiu čia nei šeimos ar kitų giminaičių, tad ir šia tema jaučiuosi viena. Bei neturiu jokio draugo ar mylimojo, tad ir šia tema jaučiuosi viena. Tiesiog vienatvė visiškai įsigėrė į mano kraują, nes nejačiu paramos iš nieko. O be paramos gyvenime gali būti sunkoka. Kartais pagalvoju, jog jei nekurčiau Youtube filmukų, tikriausiai palūžimo stadija būtų pasiekusi aukščiausiąją tašką. Vien tik dėl to, jog kuriu filmukus, per tą laikotarpį, realiame gyvenime susitikau su keturiomis merginomis. Nors draugėmis, kurios pasakojasi ir nuolatos kalbasi netapome, bet tikrai džiaugiamasi jog susipažinau su labai mielomis merginomis. Dar vienas momentas, kai norėčiau suprasti kaip veikia žmogaus psichologija tas, jog kodėl žmogus, kuris išgyvena vienatvę, atstumia tuos kelis draugus esančius šalia? Tubos kaip minėjau vengiau ir daug bendrauti nenorėjau, ir apie suskaudusią širdį, jog nejačiu jos paramos aš jai nesakiau, bet kai praslinko šešėlis, supratau, kad reikia šį žmogų saugoti, tad pažadėjau sau, kai ji grįš viską sustatyti į vėžias ir tiesiog jei ir kada pasijausiu nekaip, to jai neparodyčiau ir skleisčiau toliau gerą nuotaiką. Mano draugė iš Vilniaus. Nepamenu kada paskutinį kartą kalbėjomės ir nežinau kodėl aš nerašau ir kodėl ji man nerašo. Bet ją taip pat myliu ir labai, labai dažnai apie ją pagalvoju. Greičiausiai nerašiau, nes žinojau kad ir kada parašyčiau, viskas būtų gerai kaip ir anksčiau ir nesijaustų jokio laiko tarpo ar atstumo. Ir mano draugė iš Kauno. Jaučiuosi ir esu dėkinga jai, nes ji man rašo nuolatos. Nieko jai labai asmeniškai nesakiau, bet ji tiesiog vis rašo ir klausia ką veikiu. Pamenu ji paklausė: „Ar turi, kas tave palaiko šiuo metu?“, - atsakiau jog ne. Bet supratau, jog nors ji nieko nežinojo, kas vyksta mano mintyse, bet ji man buvo kaip parama, nes domėjosi ką nuveikiu per savaitę, ką noriu veikti gyvenime, kokios mano svajonės. Nors kartais kai nebūdavo nuotaikos, pagalvodavau kodėl ji taip dažnai man rašo, bet dabar suprantu, jog galėčiau jai net padėkoti už tai. Va, ką būtent reiškia žmogus, kurį pažįsti visą savo gyvenimą. Tai vienintelė vaikystės draugė, su kuria vis dar bendrauju. Pamenu turime kartu nuotrauką, kurioje švenčiame mano trejų metų gimtadienį. Žmogus, kurį pažįstu visą savo gyvenimą ir toliau bendrauju, - kartais taip sunku patikėti.

Kurdama Youtube filmukus susipažinau su labai daug merginų. Labai šaunu, kad bent tokiu būdu galiu su kažkuo pabendrauti, bet susirašinėti ir bendrauti gyvai yra kaip diena ir naktis. Nors aš dėkinga visoms panelėms, kurios man parašo, bet kartais atsakinėti į tuos pačius klausimus bent dešimčiai skirtingų žmonių tikrai vargina. Kiekvienas komentaras, skatina daugiau ir daugiau filmuoti, bet neseniai pasakiau, jog kai kas neleidžia man to dažnai daryti. Viena iš priežasčių yra ta pati vienatvė. Kartais nesijaučiu gerai, jog kažką filmuočiau. Kartais nors ir kaip patiktų, bet pagalvoju jog aš aplamai to daryti nereikėtų. Kai nesijaučiu savimi, filmuoti negaliu, nes niekada nemeluočiau ir nesakyčiau, jog pažiūrėkite kiek pas mane energijos ir kokia aš visa linksma, nors taip ir nesijausčiau. Filmuoju tada kai būnu savimi. Vienatvė kartais suparalyžiuoja mintis ir kūną, jog kažką darytum. Tai atsiliepia sveikatai taip pat. Dažnai per dideliu nerimui, įsiskausta galvą, o prieš tą mėnesį kai tikrai gerai nesijaučiau turėjau net du mėnesinių periodus per vieną mėnesį, nes jaučiau per didelį stresą, o to anksčiau man dar nėra nutikę. Tad dar vienas, nors ir ne savo noru išmoktas dalykas, jog jei patiriate stresą, ir nesvarbu kokia to būtų priežastis, turite skirti ypatingą

dėmesį savęs priežiūrai. Turite stengtis valgyti ir maitintis sveikiau, stengtis atpalaiduoti savo mintis, galite ir manau net turite lepinti save. Tai padaryti sunku, bet reikia stengtis, nes jei stresas pasiims ir jūsų kūną, gerai nebus.

Pirmomis dienomis, paminėjau, jog visada norėjau pagyventi viena, bet manau jog tai įvyko gal ir netinkamu metu ir Tuba išvažiavo ne laiku. Taip sakiau, nes bijojau, jog likusi visiškai viena net dvi savaites galiu vėl labai palūžti, ir ilgam, tad jaučiuosi, jog šios dvi savaitės tikrai lemiamas mūšis, lemiamas raundas su savimi tvirtesniu priešininku ir jei pralaimėsiu tai pralaimėsiu su visam, o jei sugebėsiu atsitiesti, galiu laimėti ir visą žaidimą. Ironiška, bet tas priešininkas ne kas kitas, o pati aš, tad kovoti turiu su savimi. Jaučiu, jog šis laikotarpis turi būti skirtas tik man, ir turiu pabūti su savimi, save labiau pažinti, pasilikti su savo mintimis, norais ir tiesiog save labiau atrasti. Būtent dabar prisiminiau vieną geriausią motyvacinį video, kurį mačiau pavadinimu 'Dream'. (Liet. - Svajonė). Kiekvienas ten pasakytas žodis yra absoliuti tiesa ir kadangi jį mačiau daugybę kartų, negaliu nieko iš tos motyvuojančios kalbos nepacituoti. Originalo kalba žodžiai skambėtų taip: „*You spent so much time with other people, you spent so much time trying to get to like you. You know other people more than you know yourself. You studied them, you know about them, you want to hang out with them, you want to be just like them. And you know what? You've invested so much time on them, you don't know who you are. I challenge you to spend time by yourself. I challenge to define your value. <—> Some of you right now, you want to go to the next level. 'I want to be engineer, I want to be a doctor.' Listen to me. You can't get to that level. You can't get to that level economically where you want to be, until you start invest in your mind. You are not reading books. I challenge you all to go to conference. I dare you to invest time. I dare you to be alone. I dare you to spend an hour to get to know yourself. When you became who you are, when you became the person that you are created to be, designed to be who you were designed to be, when you become an individual. What you do is: take yourself and you start separating yourself from other people. I am challenging you to get to the place where people do not like you. Why? Cause you are not concerned to make them happy. Because you try to blow, you try to go to the next level. I need you to invest in your mind.*” (Liet - Tu praleidai labai daug laiko tarp kitų žmonių, tu praleidai labai daug laiko bandydamas priversti juos tave pamėgti. Tu pažįsti kitus žmones geriau nei patį save. Tu juos studijavai, tu žinai apie juos, tu nori su jais leisti laiką, tu tiesiog nori būti kaip jie. Ir žinai ką? Tu investavai labai daug laiko jiems, jog tu nebežinai, kas tu esi. Aš metu tau iššūkį skirti laiko sau. Aš metu tau iššūkį, jog nustatytum savo vertę. <—> Dalis iš jūsų šiuo metu nori pasiekti sekantį lygį. ‘Aš noriu būti inžinierius, Aš noriu būti daktaras.’ Paklausk manęs. Tu negali pasiekti to lygio. Tu negali pasiekti to lygio ekonomiškai, kuriame norėtum būti, kol nepradėsi investuoti į savo mintis. Tu neskaitai knygų. Aš metu tau iššūkį nueiti į konferenciją. Aš metu tau iššūkį investuoti laiko. Aš metu tau iššūkį būti vienam. Aš metu tau iššūkį skirti valandą laiko jog pažintum save. Kai tu tapsi tuo, kas esi, kai tu tapsi žmogumi, kuriuo esi sutvertas būti, suprojektuotas būti tuo, kuo ir buvai suprojektuotas būti, kai tu tapsi asmenybe. Ką darysi: pradėsi nelyginti savęs su kitais žmonėmis. Aš metu tau iššūkį atsidurti vietoje, kurioje žmonės tavęs nemėgsta. Kodėl? Nes jūsų rūpestis nebus juos padaryti laimingais. Nes jūs bandote smūgiuoti, jūs bandote patekti į kitą lygį. Man reikia, jog tu investuotum į savo mintis)

Šį iššūkį aš išgirdau ir priimu. Nusprendžiau šias kelias savaites praleisti laiką su savimi. Noriu investuoti laiko į save, į savo mintis, nes būtent taip ir pateksiu į sekantį lygį. Darysiu viską sau ir dėl savęs. Manau tas vidinis balsas ir žinojo jau viską gerokai anksčiau ir jis pakuždėjo, jog geriausia, būtent man, savęs pažinimo forma bus jei viską tai užrašysi. Jei išdėstysi mintis, ką jaučiu, ko noriu, apie ką svajoju, ką veikiu, - taip greičiau pažinsiu save. Vienoje vietoje matysiu visus savo jausmus, matysiu, kas buvo praeityje, kas yra dabar ir ko noriu ateityje.

7. DIENA.

Investuok į save.

Laukti nereikia. Investuoti į save reikia iš karto, kai tik tai supratai. Investavimas tai ne pinigine ar išorine prasme. Tai nereikia, jog turi prisipirkti drabužių, kosmetikos ar kitų daiktų. Investuok į savo mintis, investuok į savo vidų. Visi mes kiekvieną dieną valgome maistą ir taip užpildome ir patenkiname savo skrandį, bet kiek yra tokių kurie patenkina savo širdį, savo mintis ir protą? Šios kūno vietos taip pat jaučiasi labai alkanos ir joms reikia priežiūros.

Šiuo metu, šiame amžiuje, yra nepaprastai lengva mokytis, tobulėti ir priėti prie neįsivaizduojamo dydžio informacijos. Tereikia įvesti keletą žodžių į *google* paiešką ir jau visiškai nemokamai galima surasti daugybę jus dominančios informacijos. Dabar daug žmonių lengviau pasakytų, ką jo mėgstama žvaigždutė valgė pietums, kokia jos/jo mėgstamiausia spalva, ar kokie jos/jo mėgstamiausi kvapai nei įvardintų 10 Azijos Valstybių. Dabar jaunuoliai yra prilipę prie kompiuterio ekrano, televizoriaus ekrano, kad turbūt dalis nežinotų ką reiškia ‘tuk tuk už save’, ‘žemė’ ar kiti vaikystės žaidimai, kuriuos pamenu žaisdavau vaikystėje iki kol sutemdavo ir būdavo laikas eiti namo. Na gal ir perspaudžiau, paaugliai gal ir žino tuos žaidimus, bet labiau iš teorinės nei praktinės pusės. Kartais baisu pagalvoti, kuria kryptimi eina žmonija. Mažai kas investuoja į savo mintis, į savo protą. Kiekvienas, kritiškai pažiūrėkite kiek laiko praleidžiate žiūrėdami televizorių, kiek laiko praleidžiate studijuodami, ką veikia jums visiškai nepatinkantys žmonės. Nesakau, kad sėdėjimas prie technologijų yra blogai, tikrai ne, nes ir pati daugiau nei pusę dienos praleidžiu prie kompiuterio kiekvieną mielą dieną. Kas mane asmeniškai pažįsta, žino kad Gretą beveik visą laiką pamatysi su kompiuteriu rankose. Bet tai mano hobis, mano tikiuosi įrankis, kuris man atneš ir realias pajamas. Aš nemažai valandų praleidžiu redaguodama filmukus, rašydama, tvarkydama nuotraukas, rinkdama informaciją, mokydamasi ir panašiai. Ir tai nėra blogai, nes visą laiką išnaudoju produktyviai ir su kiekvienu rašymu ir filmuko redagavimu vis gilinu savo įgūdžius ir dirbu sau, tad nemanau kad švaistau laiką. Televizoriaus nežiūriu jau labai daug metų, tad kas ten dalyvauja X faktoriuje ar kokiame kitame projekte aš visiškai nežinau. Pasilepinu tik serialais, bet ir tie man yra ne tik laisvas laikas, bet ir tobulėjimas, nes juos žiūriu Turkų kalbą, kuri man nėra gimtoji tad vis taip gilinamos kalbos žinios. Bet jūs man pasakykite, ar jums tikrai įdomu pamatyti kas laimės vieną ar kitą realybės šou? Ar jums tikrai įdomu išgirsti to nusigėrusio kaimiečio istoriją per kokią nors Tv Pagalbą? Tai visiškas laiko švaistymas. Valandų valandos. Televizoriaus žiūrėjimas taip pat nėra nieko blogo, bet žiūrėkite tą, kas realiai jums neštų naudą ir investuoti į jus. Aš kartais pasižiūriu kelionių laidas, kuriuose sužinau apie kitas šalis ir kultūras, ar laidas apie pasaulio virtuves ir taip sužinau daugiau apie maistą. Jei jums patinka gaminti, žiūrėkite kulinarines laidas ir mokykitės. Jei jums patinka gyvūnai, žiūrėkite *national geographic*, jei domitės politika, žiūrėkite politikos įžvalgas, žiūrėkite ekonomikos apžvalgas, verslo naujienas, mados apžvalgas, bet tik ne kaimiečio istoriją iš kurios gausite tik apskritą nulį.

Daugumas tikrai turite išmaniuosius telefonus, tad *Podcast* turėtų tapti jūsų geru draugu. Podkastas yra programėlė, kurią ne žiūrite, bet klausote, tad tai lyg radijo laida jūsų telefone. Dabar galima rasti labai daug naudingų laidų ir tiesiog jas galite klausyti kol geriate kavą ar kol naudojiesi viešuoju transportu. Taip jus ugdote žinias ar mokotės iš sėkmės istorijų. Taip pat ir knygos. Skaitykite knygas. Mokykitės užsienio kalbų. Tiesiog pajauskite kas jūsų arkliukas, ką jums patinka daryti ir būtent į tai investuokite savo laiką. Kokia jūsų aistra, kokia jūsų svajonė? Jei galite ją

įvardinti, toliau viską darykite, kad ją pasiektumėte. Pumpuokite tą informacijos srautą apie jus dominančią sritį ir įsileiskite ją sau į kraują, į savo smegenų ląsteles. Jei veltui laiko nešvaistysite ir šlifuosite tą sritį kuri jums patinka, tikiu jog ateityje būtent ja užsiimti ir galėtumėte. Ne tik užsiimti, bet ir pragyventi.

Taip ir aš dabar elgiuosi. Praleidau daug laiko internete vien tik tam, jog susirasčiau man vertingos informacijos. Susiradau nemažai blog'ų iš kurių realiai galiu daug išmokti, tad jų adresus išsisaugojau ir skaitau straipsnius, pritaikydama žinias praktiškai. Susiradau ir naudingus podkastus savo telefone ir laisvomis akimirkomis klausau juos ir semiuosi žinių. Susiradau ir aktualias televizijos laidas, kurios praplės mano akiratį ir gal įkvėps mane ir taip gims daugiau naujų idėjų. Kol kas tik problemėlė liko su knygomis. Aš tikrai mielai skaityčiau knygas Lietuviškai, nes tiek mano visi Podkastai, tiek tie internetiniai tinklalapiai ir televizijos laidos, - visos yra ne Lietuvių kalba, tad kad nepamiršti kalbos, būtų smagu vaikščioti į biblioteką ir skaityti knygas Lietuviškai, bet gyvenu užsienyje, tad prieigos prie bibliotekos neturiu. Manau pradėsiu skaityti Angliškai, o kai užsidirbsiu pirmuosius eurus iš savo pomėgių, tada leisiu sau atsisiųsti knygas ir iš Lietuvos. Linkiu galvoti taip ir jums. Padėkite į šalį viską, kas neugdo jūsų iš vidaus. Žinoma, galite žiūrėti serialus ar *Youtube* filmukus, bet tai turėtų būti daroma saikingai, nes pastebėjau šiuolaikinis jaunimas, tam tiesiog per daug iššvaisto savo laiko ir tada atsitinka tai, kas buvo parašyta motyvacinėje kalboje, jog laikas iššvaistomas kitų žmonių studijavimui, ir pamirštama, kas esate jūs. Tad prieš pradėdami programą savęs tobulinimo link, privalote pabūti vieni ir praleisti laiką su savimi vienu. Būkite vieni namie. Eikite pasivaikščioti vieni. Eikite į prekybos centrą vieni. Pavalgykite vieni kavinėje. Pažinkite save ir svarbiausia išgirskite save. Paklauskite, ko nori jūsų širdis.

Ir patikėkite visa tai tikrai veikia. Aš jau savaitę laiko kaip esu visiškai viena. Visą savaitę nešnekėjau nei su vienu žmogumi. Garsiai ištariau per šią savaitę, tikriausiai ne daugiau nei šimto žodžių. Omenyje turiu tik kaimyną su kuriuo šiek tiek kalbėjau ir kasininkę parduotuvėje. Žodžių pasakytų prieš kamerą savo filmukuose neskaičiuoju, nes kalbėjau tik su kamera, o ne su gyvu žmogumi. Jūs tikrai galite išgirsti vidinį aš. Tam kad nepalūžčiau aš save nusprendžiau palepinti šias savaites maistu. Paprastai aš valgau tik kiaušinius, kruopas, makaronus, daržoves. O šias savaites prisipirkau visokių įvairesnių daržovių, nusipirkau net mėsos ne kartą, šviežių kepinų ir bandelių. Maitinu šias savaites ne tik sielą, bet ir kūną. Lepinu save. Išeinu pasivaikščioti, išeinu pasigėrėti miestu. Bandau augti tiek išore, tie vidumi. Galiu aš, gali ir tu!

8. DIENA.

Produktyvumas.

Šiandien pagalvojau būtent apie tai. Visada žavėjau ir tikriausiai net pavydėjau tiems, kurie laiką išnaudoja labai tikslingai ir produktyviai. Šią savaitę bandžiau sužinoti labiau apie save, kas būtent skatina mano produktyvumą ir supratau kelis svarbius dalykus.

Vieta. Bene svarbiausias faktorius. Svarbu pažinti kurioje vietoje esi produktyviausias. Aš supratau, jog namai man produktyvumą mažina. Galiu susikaupti ir susikoncentruoti, bet tai kartais atima papildomo laiko, tad supratau, kad labai svarbiems projektams, darbams ar artėjant darbų atlikimo pabaigos terminams, būtinai turiu dirbti ne namie, o kavinukėje. Mane kažkaip labai įdomiai veikia tos mažos, jaukios ir mielos kavinukės, kuriuose tiesiog nusiperki puodelį kavos, pyragėlį ir sėdi bene visą popietę ir tiesiog dirbi. Sugebu susikoncentruoti akimirksniu ir laikas man prabėga tiesiog nepakartojamai greitai, tad stengiuosi kai galiu pasiimti su savimi kompiuterį ir nuvažiuoti į kurią nors kavinukę. Būtent tą nusprendžiau padaryti rytoj, nes norėjau padirbėti ir tiesiog prablaškinti savo mintis būdama kitoje erdvėje. Tad svarbu save suprasti ir paeksperimentuoti, ar tavo erdvė tai tavo namai, ar kavinė, ar parkas, ar ofisas. Žinoma kiekvieną kartą į kavines važiuoti negali, nes tau reikės vis ką nors iš ten užsisakyti, bei ir parke negali praleisti laiko visada, nes žiemą manau užpakaliukas gali ir prišalti, tad surask kur yra tavasis kampelis tavo namuose. Kur, kad ir ką bedarytum, tu darai tai produktyviai? Gal tau reikia, jog būtinai grotų muzika. O gal tau reikia, jog būtų įjungtas radijas. Gal tau sekasi dirbti prie stalo, o gal įsitaisius ant sofos. Pasivaikščiok po savo pačio namus ir atrask, kur tau sekasi dirbti labiausiai. Aš atradau, kad man labiau sekasi dirbti, jei kažko klausau. Dažnai užsileidžiu muzikos, kuri groja nei per daug garsiai, nei per daug tyliai. Arba kartais įsijungiu tiesiog *SBS Radio Turkish Podcast*, tik dėl fono, nes laida vedama Turkiškai, tad vienu metu tiek kažką dirbu, tiek lavinu kalbą. Per šias dienas pasivaikščiojusi po visus namus ir padirbėjusi atrodo visuose įmanomose vietose, supratau, kad pačios produktyviausios vietos man, yra sėdint koridoriuje prie stalo arba sėdint ant fotelio pas save kambaryje. Tad būtent tik šiuose vietose stengiuosi ir dirbuotis ir investuoti laiką į save. Tad pasivaikščiok po namus, padirbėk su muzika, padirbėk be jos. O gal tau reikia kramsnoti tuo metu kokį skanėstą? O gal gerti kavą? Aš pastebėjau per šias dienas, jog tik prieš tai išgėrusi kavos pradėdu labiau įsitraukti į darbą. Tada lyg įsijungia kažkoks mygtukas viduje, kuris nori dirbti intensyviau. Tad gal ir tau, ko nors reikia.

Laikas. Dar vienas svarbus dalykas. Aš manau, jog egzistuoja du žmonių tipai. Tie, kurių laikas yra rytas ar pietūs bei tie, kurių laikas vakaras ar net naktis. Būtent aš, visą gyvenimą buvau tas žmogus, kuris sugebėdavo dirbti tik naktimis. Nesugebėdavau mokytis ar ruoštis egzaminams jei būdavo anksčiau nei 18-ta valanda vakaro. Visiems egzaminams pasiruošdavau, visi projektai ir rašiniai būdavo rašomi naktimis iki maždaug trečios valandos nakties. Labai svarbu suprasti kada, kuriuo paros metu jūsų protas pradeda dirbti. Jei jūs vakaro ar nakties žmogus ir toks laiko grafikas, jums tinka, tęskite. Bet aš supratau, kad tokiu laiku, būtent naktimis nieko dirbti daugiau nenoriu, nes noriu eiti miegoti iki vidurnakčio, ir keltis penktą ryto, tad man toks grafikas nebetinka. Ir manau gal tiesiog jau išaugau iš to paaugliško ar studentiško grafiko, tad naktimis jau reikia miegoti, o ne mokytis ar švęsti. Jei jūs esate užkietėjusi pelėda, kaip aš, savo grafiką pakeisti gali būti tikrai, labai sunku, bet įmanoma. Pradėjau eiti miegoti vis anksčiau ir keltis vis anksčiau. Dar nesuformavau tokio grafiko, kurio noriu, bet tikrai pasistūmėjau ir sekasi neblogai. Tad pakeisti

savo kūno variklį, jog jis dirbtų kitaip ir kitu laiku, - realu. Bei svarbus dalykas yra suprasti, kuriuo paros metu, ką jūs darote geriausiai. Pavyzdžiui aš, supratau, jog tik atsikėlusi, kad ir kada tai bebūtų, dar dvi valandas nieko rimto daryti negaliu. Tad tas dvi valandas paskiriu atsikėlimui, nusiprausimui, tada pavalgau pusryčius, vėliau paskaitau knygą, peržiūriu savo socialinius tinklus, peržiūriu ar kokią laidą ar serialą ir kai praeina dviejų valandų laikotarpis ir jaučiuosi visiškai atsikėlusi, pradėdu dirbti ir daugiau stengiuosi nereikalingų dalykų neveikti. Per pietūs, pasigaminu ką nors, ir kol valgau vėl peržiūriu ką nors ir vakare vėl skiriu laiką savo pomėgiams. Reikia išanalizuoti save. Gal jūs knygą galite skaityti tik vakare. Gal pamokas savaitgalį galite daryti tik ryte, ar tik po pietų. Kad ir ką veiktumėte ar užsiimtumėte gyvenime, leiskite pažinti savo kūno ir proto ritmą ir prisitaikykite prie jo, norėdami gauti geriausią rezultatą.

9. DIENA.

Beveik pavyko.

Atsikėliau 4- tą valandą ryto. Praktiškai net viršyti lūkesčiai. Kaip ir dienas prieš tai, taip ir šiandien rytą pradėjau lėtai ir ramiai. Išgėriau arbatos, paskaičiau knygą, panaršiau po internetą bei taip pat šiandien nusprendžiau nufilmuoti ir 'Diena su manimi' filmuką. Ar tai jau trečiasis per šias dienas? Na tikriausiai tai tik geras ženklas, nes jei minėjau, jog kai esu savimi, aš filmuoju, vadinasi savimi pastarosiomis dienomis jaučiausi dažnai ir tai tikrai labai šaunu.

Susiruošiau ir išėjau į miestą, jog išpildyčiau tai, ką sau pasižadėjau vakar, - padirbėti kavinukėje. Kai mažiau kur būtent norėčiau pasėdėti ir kur būtų šauni draugiška bei darbinga atmosfera, pagalvojau apie savo labai mėgstamą kavinę *Coffeetopia*, esančią *Eminönü* rajone. Praėjo nemažai laiko kai lankiausi joje paskutinį kartą, tad laikas ten užsukti. Šiandien nustebau, kai patikrinusi kavinės darbo laiką, pamačiau, jog ji atsidaro net 7-tą valandą ryto. Manau kai sumąstysiu kada nors pradėti dirbti anksti, tai bus puiki vieta kurioje galėčiau papusryčiauti ir susitelkti produktyviam laikui. Atėjusi ten šiandien, įsitikinau kodėl man ta kavinė taip patinka. Nors kavinės dizainas ir interjeras yra visiškai ne mano stiliaus ir jį pakeisčiau, bet žmonės ten dirba puikūs. Kadangi atėjau gana anksti, valytoja dar tvarkė antrą kavinės aukštą. Ji su šypsena su manimi pasisveikino ir užbaigė darbą. Žmonės čia tokie malonūs. Gaila tuo metu nedirbo padavėjas, kuris kiek prisimenu pasakojo, jog gyveno Londone, tad puikiai kalbėjo ir Angliškai. Seniai tokio draugiško ir energingo padavėjo nebuvau mačiusi, tad gaila, jog jo tada nebuvo. Manau dar keli apsilankymai ir norėsiu susipažinti su ten dirbančiu personalu. Gal jie man papasakotų daugiau apie kavą, nes jų meniu yra labai daug ir skirtingos kavos rūšių ir paruošimo būdų. Įsitaisiau aš antrame aukšte ir užsisakiau puodelį latte kavos ir krusaną. Kol kas tai buvo pats skaniausias mano valgytas krusanas visame Stambule, tad tik dar labiau knieti dabar aplankyti tą Prancūzės rekomenduotą vietą ir pažiūrėti ar ten skonis geresnis, nei ką būtent dabar aš valgau. Jaučiausi taip, lyg jei man kas nors kiekvieną rytą atneštų į namus šį šviežią krusaną iš *coffeetopia* kavinės, įsipareigočiau tam žmogui visam likusiam gyvenimui. Tada iki visiškos laimės man tik trūko naminės aviečių uogienės. Šviežias krusanas ir naminė aviečių uogienė bei žinoma gardžios kavos puodelis ir aš jau rojuje. Nors ir ant žemės, bet rojuje. Manau, man reikėtų apmąstyti variantą ateityje šiek tiek laiko pagyventi Prancūzijoje. Tik tokiu atveju nežinau kur apsigyvenčiau, nes Paryžius man tiesą sakant visiškai įspūdzio nepaliko. O gal reiktų kraustyti į Varšuvą? Būtent ten valgiau geriausią krusaną savo gyvenime ir būtent apie tą naminę aviečių uogienę aš svajoju. *Charlotte. Chleb i Wino*, - būtent ši vieta, turėtų būti pažymėta pirmu numeriu tavo lankytinų objektų sąrašė jei keliausi į Varšuvą. Jei jie ir parduoda tuos uogienės stiklainius, ir jūs gyvenate Lenkijoje, - privalote manęs pagailėti ir atvežti man vieną stiklainiuką iš ten. Tiek kartų per šias dienas vartoju žodį krusanas, jog net įdomu kiek kartų jis buvo pavartotas. Aplamai, net neįsivaizduoju ar šis žodis būtent taip ir rašosi, nes mama po mano vieno iš filmukų, pasakė, jog tariau šį žodį blogai. Bet bala nematė, supratot ką turiu omenyje. Pasinaudojusi savo paieškos sistemą gavau rezultatą, jog žodį krusanas pavartoju šiame dienoraštyje 14 kartų, jei programa tikrai gerai veikė. Gerai, daugiau apie jį nekalbėsiu.

Padirbėjusi, kadangi buvau *Eminönü* rajone, nusprendžiau nusipirkti šviežios *Kurukahveci Mehmet Efendi* kavos. Tą šviežios kavos kvapą, sklindantį iš turgaus, jau gali užuosti iš toli. Nusipirkau 258 gramus kavos ir turėtų užtekti gal ilgam. Pastaruoju metu, namie gerdavom tik Arabišką kavą, tad jau spėjau pasiilgti Turkiškos kavos. Tad nusipirkau kavos, dar šiek tiek

pavaikščiojau aplink, pafilmavau ir grįžau namo. Grįžau apie 13- tą valandą dienos ir supratau, kad jau spėjau nuveikti nemažai dalykų, o dar visa diena tik prieš akis. Bet jaučiausi mieguista ir bandžiau kovoti su miegu. Po kelių valandų kovos pralaimėjau ir užmigau. Nusnūdau kelias valandas. Aplamai, iki šiol viskas klostėsi gana neblogai. Atsikėliau labai anksti, net per anksti, paskaičiau knygą, lėtai pradėjau rytą, filmavau, buvau išėjusi į miestą, padirbėjau, - ir iki kol neužmigau sakyčiau viskas beveik pavyko. Atsikėlus, dar šiek tiek parašiau ir ruošiausi eiti miegoti ir užmigti man pavyko pakankamai anksti, tikrai ne vėlai naktį. Bet dar vienas dalykas, apie kurį šiandien galvojau laikas.

Jis taip greitai lekia. Šiandien buvo mano sesers gimtadienis ir jai suėjo 15 metų, o man po beveik lygiai dviejų mėnesių sueis net 24 -eri. Baisu net pagalvoti. Pamenu kai dar mokiausi pradinėje mokykloje, sėdėjau pamokoje kai netikėtai mane išsivedė iš pamokos, nes turėjau važiuoti į ligoninę kur greit gims sesuo. Pamenu kai buvo pradinės mokyklos išleistuvės, mama tai filmavo. Ir vietoj to, jog žvaigždutė turėjau būti aš, ja tapo sesuo, kuri įsiveržė į salę ir pradėjo juokingai šokti ir linguoti ir visi iš jos juokėsi. Dabar tai smagu prisiminti. Vaikystėje aš krisdavau iš juoko kokia ji buvo juokinga. Pamenu buvo senelio jubiliejus ir jį šventėme kavinėje. Kavinėje buvo atskirai suruoštas užkandžių stalas prie alaus. Kol toje salėje nieko nebuvo, ji visa dar gan maža, nes neturėjo net pakankamai plaukų ant galvos, lingavo pagal puikiai tą nuotaiką atspindinčią muziką ir atsikando sūrio ir padėjo likusią dalį atgal, atsikando keptos duonos ir padėjo likusią dalį atgal ir atrodo išragavo ten viską. Visiškai viena salėje, pagal tobulą baliaus muziką lingavo ir tuštino užkandžių prie alaus stalą. Tai pamenu, nes buvo užfiksuota vaizdo kamera. Pamenu ir kai pykdavau, jog man reikėdavo eiti ir pasiimti ją visą laiką iš darželio. Pamenu ir tą momentą kai kiek gal ir griežtu keliu, bet išmokiau ją kad reikia visada sakyti žodį prašau, nes ji jo nesakydavo, kai norėdavo, jog užkabinčiau jos striukę ant kabliuko. Žodį prašau ji vartoja iki šios dienos, tad greičiausiai Gretos auklėjimo mokykla buvo tikrai efektyvi. Kai pagalvoji buvo geri laikai, bet viskas taip beprotiškai greit praėjo...

10. DIENA.

Klaidos.

Sekmadienis. Šiandien ta diena kai rašau ir paskelbiu savo savaitinius įrašus blog'e. Tik nežinojau, kad vietoj to, jog rašysiu šiandien įrašą, iš tiesų būsiu priversta mokytis iš savo klaidos. Penktadienį, aštuntąją dieną suvalgiau tik du keptus kiaušinius, o vakar devintąją dieną tik krusaną ir du kiaušinius. Viskas. Per dvi dienas valgiau tik tiek. Ne todėl, jog nebuvo ką, ar ne todėl, jog nebuvo laiko, bet tiesiog nuoširdžiai nieko nenorėjau. O šiandien supratau padariusi klaidą. Išmokta pamoka, - jei nenori valgyti turi vis tiek prisiversti tai daryti. Atsikėliau ir jaučiausi visiškai silpnai. Atsikėliau penktą valandą ryto, kaip ir norėjau šias visas dienas ir pagalvojau šia tau koks likimo pokštas: „Prašau atsikėlei Greta, kada norėjai, bet nagi suteikim šiai tavo dienai spalvų ir kelkis su skausmu.“ Jaučiausi tikrai labai blogai, bet stebėjausi, nes paprastai jei valgau nedaug, tikrai po dviejų dienų taip blogai nesijaučiu. Supratau, kad reikia būtinai pavalgyti ir taip atgauti jėgas. Dabar kai pagalvoju, net nežinau iš kur radau energijos pasigaminti pusryčius pati. Kadangi buvo dar tik prieš šešias valandas ryto, jokia parduotuvė nedirbo, jog tiesiog galėčiau nusipirkti jogurto ar bandelę, tad susipjauščiau bulvę, ją pasikepiau, užpyliau kiaušiniu, pripjauščiau šalia pomidorą ir tiesiog tai buvo įprasti pusryčiai kuriuos kartais nuo karto valgau. Po kelių kąsnių pajaučiau, jog daugiau nenoriu ir pasijaučiau tik blogiau, tad priguliau ir bandžiau užmigti, nes galvojau jei užmigsiu, atsikelsiu ir skausmo jau nebus. Deja užmigti man nesisekė ir jausmas buvo toks, jog kiekvieną akimirką norėčiau apsivemti. Tad kelis kartus bėgau į tualetą, bet vemti nenorėjau... taip su tokia prasta savijauta kovojau bent kelias valandas. Išgėriau vaistų gerinančių virškinimą ir vėliau dar pagulėjusi pradėjau jaustis geriau. Atėjus pietų metui, pasigaminau sočius pietūs ir viską suvalgiau. Bet visa diena praktiškai nuėjo veltui, nes bandžiau atgauti jėgas ir nei ką nors naudingo padariau, nei parašiau savaitinį įrašą. Tik mažą dalelę jo. Tad išmokta pamoka - valgyk jei ir nenori.

Iš tikrųjų tokia savijauta, tokia tikrai labai, labai prasta savijauta ir skausmai man nesvetimi. Šiuo metu visiškai neperdedu, bet savijauta tikrai labai bloga. Bet kaip minėjau man tai nebuvo svetimas jausmas. Lygiai tokį patį jausmą jaučiau kiek pamenu per visą savo gyvenimą net keturis kartus. Du kartus, nes aš buvau visiškai kvaila, ir du kartus aplinkybių priversta. Pats pirmasis kartas buvo kai dar mokiausi mokykloje. Manau nieko nenustebinsiu jei pasakysiu, jog tai buvo dėl svorio. Buvau jauna ir buvau manau tipinė mergina, kuri tiesiog norėjo būti liekna. Manau beveik visos merginos bet kartą per savo gyvenimą, būtent mokykloje, yra laikiusios dietos. Tipinė istorija. Nusprendžiau laikytis dietos ir maždaug tris dienas labai mažai valgiau. Ketvirtos dienos ryte pasijaučiau labai silpnai ir paprašiau, jog mama padarytų man pusryčiams sumuštinių. O pusryčių aš paprastai net nevalgydavau. Atėjau į virtuvę, atsikandau sumuštinio ir pradėjau vemti. Dabar man tai atrodo juokinga, nes prisimenu ką man pasakė mama. Man tada buvo apie 16 metų ir jos žodžiai buvo: „Tu gal nėščia?“ - atsakiau, jog ne, tiesiog prastai pasijaučiau ir vienintelis pozityvus dalykas iš šios istorijos buvo tas, jog galėjau neiti tą dieną į mokyklą. Dar vienas panašus atvejis taip pat buvo dėl tos pačios priežasties. Nevėmiau, bet jaučiausi silpnai. Istorija šiek tiek gėdinga jei atvirai, tad šį kartą ją pasiliksiu sau.

Dar du tokie atsitikę atvejai buvo ne savo noru. Kodėl? Tiesiog neturėjau pinigų maistui. Ne tik maistui, bet tiesiog niekam. Tai atsitiko kai atsikrausčiau į Turkiją po mokyklos baigimo. Prieš tai niekur nedirbau ir jokių santaupų aš žinoma neturėjau. Pamenu viskas, ką turėjau pinigai gauti už sveikatos gal draudimą o gal už kažką kita. Dabar visiškai to neprisimenu, bet už viską mokėjo

mama. Nuoma, mokesčiai, transportas, maistas. Visa tai kainavo labai daug, nes tuo metu kiek pamenu 1 lira buvo = 3 litams. O tuo metu mamos finansinė padėtis gera nebuvo, tad visus pinigus išleisdavau ant nuomos, mokesčių, transporto ir maistui neturėjau. Tai buvo labai sunkus man laikas. Pamenu buvo tokių dienų, kai visiškai nieko nevalgydavau net tris dienas. Visiškai nieko, apart vandens. Atėjo ir toks momentas, jog viskas ką turėjau buvo tik dešimt lirų kišenėje ir daugiau nieko. Tad pamenu buvo tokių atvejų kai jaučiausi silpnai ir ryte vėmiau. Dabar suprantu, jog iššokusi į tokį gyvenimą iš karto po mokyklos baigimo, per tuos laisvus nuo mokslų metus aš tiesiog akimirksniu užaugau ir pamačiau visą gyvenimą ir įstojusi į universitetą jaučiausi žymiai vyresnė viduje, nei sakė skaičius mano asmens dokumente. Dėkoju, jog šalis į kurią išsikrausčiau buvo Turkija, nes žmonės čia tikrai draugiški. Jei būčiau gyvenusi kurioje nors Europos šalyje, tikriausiai iš bado būčiau atsidūrusi ligoninėje. Žmonės Turkijoje, visi mano kambariokai ir kambariokės iki pat šios dienos niekada neskaičiavo ir nesakė čia mano maistas ir jo neliesk. Niekada. Jei ką nors nusipirkdavo tik sau, pasidėdavo į kamputį ar pasakydavo, jog prašau šito nesuvalgyti. Bet daugumas vakarienių buvo valgoma kartu. Niekada nepamiršiu tų žmonių ir maisto, kuriuo jie pasidalindavo. Esu žmogus, kuris tikrai nepasakys nieko panašaus į: „Atsiprašau, neturiu pinigų maistui, tad negaliu jums nieko pagaminti, negaliu nupirkti maisto produktų” ar „Aš jau tris dienas nieko nevalgiau.” Tad manau, kas nors tikrai turėjo pagalvoti, o kodėl ji nieko nepagamina? Deja neturėjau tam pinigų, todėl tik paslapčia vis dėkojau už maistą, kuriuos su manimi pasidalindavo. Nors ir negalėjau aš papildyti šaldytuvo atsargų, bet visada viską suvalgydavau pirma, ir eidavau į virtuvę kur plaudavau visų indus ir viską sutvarkydavau. Bei visada paklausdavau ar reikia pagalbos ruošiant maistą, nes kadangi visą laiką jausdavausi labai nesmagiai, bet darbais norėjau padėti, jog bent šiek tiek atlėgtų skausmas. Taip ir stengdavausi tvarkyti namus, nes daugiau nežinojau kuo galėčiau padėti. Nebuvau iš tų žmonių, kurie galėtų naudotis kitų gerumu, jaučiausi blogai ir labai nepatogiai valgydama tas vakarienes kartu, tą maistą už kurį aš nemokėjau. Bet tikrai negalėjau, negaliu ir negalėsiu atvirai niekam pasakyti, jog prašau duok ir man bent kąsnelį, o aš atsidėkodama tiesiog viską sutvarkysiu ar net pati paruošiu maistą. Dabar galvoju, jog jei kada nors, kas nors pagalvojo, jog aš savanaudė ar naudojuosi žmonių gerumu, tikrai pasijausčiau klaikiai. Visada pavalgius pasakau ačiū, o tikrai dėkodavau už žmogaus gerumą tik mintyse, nes į akis to pasakyti aš nesugebėdavau, nes buvau uždaras žmogus. Skrandyje neturėdavau jokio maisto net tris dienas iš eilės tais atvejais kai kambariokai būdavo užsiėmę ir jų namie nebuvo, ar tiesiog jie pavalgydavo mieste ir nieko namie negamindavo. Pamenu buvo toks momentas kai jaučiausi absoliučiai klaikiai, apie tai pagalvosiu net ir dabar pasijaučiu neįsivaizduojamai blogai. Kai išsikraustė kambariokas, kuris nuolatos ir gamindavo ir liko tik tie, kurie paprasčiausiai nusipirkdavo sau sumuštinį, situacija pasidarė bloga ir valgyti neturėjau visiškai nieko. Tada padariau, tikriausiai patį nesmagiausią ir skaudžiausią žingsnį, kurį prisimenu. Vieną dieną išleidau beveik paskutinius pinigus ir nusipirkau kiaušinių bei mažą aliejaus buteliuką, nes aliejaus ilgą laiką namie nebuvo. Kadangi aliejus buvo ne pigus produktas, aš jo tiesiog virtuvėje padėti negalėjau. Niekaip negalėjau pasakyti atvirai, jog nepykite, mano situacija tikrai bloga ir pinigų maistui neliko, tad tą aliejų ir kiaušinius aš laikiau savo kambariuke, jog niekas nematytų. Išsikepdavau kiaušinius tada kai nieko namie nebūdavo, nes nenorėjau, jog kas nors pamatytų, kad maistą slepiu kambariuke ir su kitais nesidalinu. Jaučiausi tikrai blogai, nes tai buvo žmonės, kurie pasidalindavo maistu kai galėdavo, o aš taip savanaudiškai slėpia. Bet tai buvo mano paskutiniai išleisti pinigai, tad jaučiausi, jog neturiu kito pasirinkimo ir man reikėjo elgtis tik taip.

Bet nepamiršau nei vieno žmogaus, kuris man padėjo. Nei vieno. Ir pažadėjau, jog jei ateityje sugebėsiu uždirbti nemažai, atsidėkosiu kiekvienam. Visada svajojau gyventi taip, jog tiesiog galėčiau išleisti gal net apie 200 lirų į savaitę (60 eurų) ir pripildyti visą šaldytuvą, jog jame net nebūtų tuščios vietos ir kas norėtų, tą ir imtų. Šis noras išliko ir iki dabar. Noriu nupirkti visų rūšių

vaisių, kuriuos Tuba taip mėgsta, mėsos, kuri šaldytuve retenybė, sveikų produktų ir t.t. Man skaudėjo ir vis dar skauda širdį tik dėl vieno dalyko. Jog iki šios dienos dar niekam deramai atsidėkoti negalėjau. Noriu atsidėkoti deramai, o ne tik sumokėti už vakarienę restorane. Noriu visiškai palepinti žmones, kuriems jaučiu dėkingumą, nes savo mintyse jau suplanavau ką ir kam aš nupirkčiau. Noriu gyventi gerai, labai gerai ne dėl savęs, o dėl kitų. Jei uždirbčiau tūkstančius arba tiesiog iš dangaus dabar man nukristų daugybė pinigų, nepulčiau sau pirkti naujų batų ar rankinės. Visada svajočiau išgalėti nupirkti sesei naujausią telefoną, suorganizuoti mamai atostogas, atsidėkoti kitiems, kurie padėjo praeityje, nusivežti Tubą į Ameriką, nes ji to labai nori, nusivesti drauges į prabangiausią restoraną ir sumokėti už sąskaitą ir nupirkti to, ko joms reikėtų tuo metu ir t.t. Šias mintis savyje nešioju jau daug metų, tikiu kada nors gyvenime, tikiuosi penkių metų bėgyje, man pavyks tai įgyvendinti. Visada galvočiau, jog jei uždirbčiau tikrai labai, labai daug, norėčiau sumokėti už studentų studijas, kurie tikrai gabūs, bet neturi pinigų mokslui, ar jei mokosi nemokamai, tad sumokėčiau buto nuomos kainą keleriems metams į priekį. Išpirkčiau tikriausiai visą žaislų parduotuvę ir vaikiškų rūbų parduotuvę ir dovanėles išdovanočiau neturtingiems vaikams. Tai žymiai geriau nei nusipirkti brangiausią ar naujausią akių tušą. Pamenu Gruodį, kai grįžau į Lietuvą, norėjau kažką padaryti gero ir tada pamačiau internetinį puslapį, kuriame žmonės gali išpildyti vaikų svajones. Tada aš dar nedirbau, ir neturėjau daug santaupų, bet išpildžiau vienos mergaitės norą. Nupirkau jai žaislinį kompiuterį, kurio ji prašė. Pripirkau ir spalvinimo knygučių, pieštukų ir nors viskam išleidau 50 eurų, kas man buvo tiesiog labai didelė suma, bet pasijaučiau gerai, nes pasakiau, jog tie 50 eurų išėjo ir kada nors vis tiek sugrįš, o ta mergaitė gyvena skurdžiai ir jai to kompiuterio reikėjo labiau nei man kokių rūbų. Deja, ką pastebėjau, jog dabar nedaugelis linkęs galvoti apie kitus. Apie šią akciją ir svajonių išpildymą papasakočiau savo dvejoms draugėms, nes maniau bus pigiau jei vieną svajonę išpildysim dviese. Deja abi pasakė, jog jos esą studentės ir nedirba, tad prie manęs neprisijungė. Bet aš taip pat buvau studentė ir neturėjau darbo, o jos abi gyvena tikrai ekonomiškai kelis kartus geriau nei aš, tad tada nuliūdau. Žmonės linkę galvoti tik apie save. Ne visi, bet daugelis. Būtent dabar prisiminiau vieno *Imamo Suhaib Webb* mane įkvėpusius žodžius: *"Pasiiekimas turi būti pora su poveikiu. Tik pasiekti be poveikio yra nesėkmė. Tu turi gyventi ne vien tik dėl sėkmės. Gyvenimas dėl sėkmės tavo paverčia tik gyvuliu. Tai ne tik gyventi dėl patogumų. Būtent tai yra, ką mums sako populiarioji kultūra. Ir tai pavojus. Ji sako mums, jog viskas ką matai: žvaigždės, aktoriai yra sėkmės viršūnė. NE! Šie dalykai bus sėkmingi tik tada jei jie bus panaudoti poveikiui. Neseniai Beyonce paaukojo 7mln dolerių ligoninei Hustone. Tai, apie ką aš ir kalbu. Dalintis pasiekimu."* Pats mylimiausias mano žmonių tipas turtingi žmonės, kurie išlieka paprasti. Jie turi daugybę pinigų ir gali pietauti tiek geriausiame restorane, tiek kokioje kebabinėje. Jie gali rengtis tiek prabangiai, tiek rūbais iš *Humanos*. Jie perka daiktus ne tik sau, bet paaukoja daug pinigų ir neturtingiems. Tokie žmonės mane žavi. Nežinau ar tai savanaudiškas noras ar ne, bet dažnai meldžiu Dievo ir prašau, jog ateityje aš uždirbčiau labai, labai daug pinigų, nes tada pakeisčiau kitų žmonių gyvenimus. Yra šeimų, kurie valgo namie geriausius patiekalus ir yra šeimų, kurie valgo namie tik kruopas ir tai taip liūdna. Tas kuris turi daugiau, visada turi tuo pasidalinti. Manau taip ir ne kitaip. Tad šiuo metu man liūdna, jog pasidalinti aš negaliu niekuo, nes lėšų nėra pakankamai, jog deramai galėčiau pasirūpinti ir savimi. Bet pamoką manau išmokau ir dabar gyvenu ir skaičiuoju viską protingiau, apart to sakyčiau nesusipratimo šiandien. Valgau makaronus ir ryžius tikrai ne iš savo noro, bet didelio biudžeto maistui neturiu. Jei noriu šampūno, turiu apkarpyti maisto biudžetą. Jei noriu išgerti kavos mieste, vėl turiu apkarpyti maisto biudžetą. Bet klaidų nedarau ir alkana nebūnu tikrai. Esu dėkinga, jog lėšų užtenka bent pagrindiniams produktams. Tad tai sakyčiau dar viena priežastis, kodėl retai filmuoju, nes viskas turi savo kainą. Bet aš buvau ir esu ir būsiu visada labai užsispyrusi. Ir kai sakau labai tai šį žodį reiktų padauginti iš keleto kartų. Aš nusprendžiau, jog noriu dirbti sau ir manęs dabar į ofisą neįkiši. Geriau valgysiu kiekvieną dieną po bliudelių ryžių, ir stengsiuosi įgyvendinti savo norus, savo

pomėgius paversti darbu nei dirbsiu kitiems. Šiuo metu nors tikro darbo neturiu, bet veiklos tikrai turiu nemažai. Kuriu produktą, kurį sakykime noriu paleisti į rinką. Noriu turėti savo prekinį ženklą, tad dabar bandau įgyvendinti tai. Užsispyriau, kad tai padarysiu ir norėsiu iš to pragyventi ir mano nuomonės pakeisti negalės niekas. Iš kur toks užsispyrimas aš nežinau, bet manau mama tai patvirtins, nes ji dažnai sakydavo, jog jei ką nors įsikalu į galvą tai tos minties iš galvos jau niekas neišims.

11. DIENA.

Pirmoji diena.

Šiandien atsikėliau 5-tą valandą ryto ir užbėgsiu įvykiams už akių, pasakydama, jog neužmigau nei minutei ir nuėjau miegoti anksti, tad šiandien dieną galiu įvardinti kaip pirmą dieną iš tų 21 -os dienos, formuojant naują įprotį.

Rytas kaip įprastai prasidėjo lėtai, o vėliau tiesiog pradėjau užsiimti, tai kas man patinka. Ryte kažkas paskambino į duris ir tai buvo paštininkas. Gavau siuntinį nuo mamos, kurio ir laukiau. Visai neseniai ji manęs paprašė patikslinti namų adresą, nes nori kai ką man atsiųsti ir sakė, kad tai bus smulkmenėlė, tad ką ji ketino atsiųsti aš nežinojau. Kai pamačiau siuntinuko dydį, nustebau, nes jis buvo didesnis nei maniau. Turėjau vieną spėjimą, ką būtent gausiu ir tas daiktas turėjo būti nedidelis, todėl tikėjausi tiesiog to voko su burbuliukais, bet gavau dviejų kilogramų dėžutę. Joje buvo keletas smulkių daiktų, kaip rankšluostis, kortelės kuriuos naudoju fotografavimui. Įdėjo ji ir du pakelius arbatos, kurias buvau palikusi Lietuvoje, bet pagrindinis daiktas, kurį ji norėjo atsiųsti buvo mikseris, kurio mes namie neturėjome ir jis tikrai buvo mums reikalingas. O galvojau, jog gausiu kietąjį diską, nes vis skųsdavausi, jog kompiuteryje nebeliko visiškai vietos. Bet tikrai džiaugiausiu ir mikseriu ir iškart parašiau Tubai, jog turime pagaliau mikserį, tad manau dabar jau teks kepti pyragus ir tortus. Trūksta dabar tik kokias keksiukų formeles dar nusipirkti ir galima bus atidaryti kepyklą.

Diena prasidėjo gražiai ir produktyviai. Parašiau savaitinį įrašą ir apsipirkau, nes ir toliau likusias dienas sakiau šiek tiek save palepinsiu ir ką nors skanaus pasigaminsiu. Šiandien pažiūrėjau vieną filmą ir prisiminiau dar vieną matytą filmą, kurį žiūrėjau daugybę kartų. *Bridesmaids*. (Liet. - Sunokusios pamergės). Tai tikriausiai mano mėgstamiausia komedija, bet net ir komedijos kartais gali tave priversti susimąstyti. Filme yra tokia scena, kur dvi tuometinės geriausios nuotakos draugės, kurios viena kitai nepatiko, aptarinėjo nuotaką. Anot vienos žmonės keičiasi, o anot kitos žmonės auga.

- Nežinojau, jog žaidi tenisą, - pasakė naujoji nuotakos draugė.
- Žaisdavau vidurinėje. Džiaugiuosi, jog čia susitikom, - atsakė nuotakos vaikystės draugė.
- Sutinku. Gaila, kad šiandien Lilijana (nuotaka) negalėjo ateiti. Vargšėlė tokia užsiėmusi.
- Žinau, bet jai nelabai patinka sportas. Net vaikystėje nenorėdavo dalyvauti varžybose.
- Tačiau dabar, ji mielai žaidžia tenisą. Įdomu kaip žmonės keičiasi, - atšovė nuotakos naujoji draugė.
- Nežinau ar žmonės tikrai keičiasi.
- Manau, kad taip, - toliau tvirtino naujoji Lilijanai draugė.
- Iš esmės, lieka tokie patys.
- Manau, nuolat keičiamės
- Manau, kad nesikeičiam. Tiesiog suaugam, - gynė poziciją vaikystės draugė
- Jei suaugame, vadinasi keičiamės.
- Keičiamės, bet iš esmės liekame tokie patys.
- Ne, nemanau.
- O aš manau.

Kai žiūrėjau šitą filmą pirmus kartus, prieš gal tris, keturis metus, palaikiau poziciją, jog žmonės

keičiasi. Bet pagalvojusi dabar, manau kad gal žmonės tiesiog užauga? Jei tiksliau, apie viską labai giliai pagalvojusi manau, jog žmonės tiek auga, tiek keičiasi. Apie šią temą pagalvojau, nes šias savaites bandau geriau pažinti save. Anksčiau mielai vakarus praleisdavau bare, rūpėjo linksmybės, visokie beprotiški nuotykių, ir kiti panašūs dalykai. Dabar Penktadienio vakarą su drauge mieliau praleisčiau ne mieste, o tiesiog kepdama kartu keksiukus namie. Anksčiau kai tranzuodavau, sėsdavau į bet kurią mašiną, galėdavau apsistoti nakvynei pas bet ką, o dabar to jokių būdu negalėčiau padaryti. Anksčiau rūpėjo vienos vertybės, o dabar kitos. Vietoje klubo, pasirinkčiau eiti į teatro spektaklį. Jau kelerius metus jaučiuosi, lyg man būtų 40 metų. Teatras, filmai, knygos, įvairūs kursai ir kita intelektualinė veikla man žymiai įdomiau. Tad ar čia tiesiog augimas? Perėjimas iš jaunuolio į suaugusį? Manau daugeliu atveju taip, bet manau būtent mano atveju tai buvo neplanuotas pasikeitimas, nutikęs kai gavau gyvenimo pamoką ir nusprendžiau pakeisti gyvenimo būdą. Savęs idealo aš dar nepasiekiau tikrai, bet daugiau nei pusė kelio aš jau įveikiau. Tarkime, yra žmonių kurie nebuvo geri žmonės, ar kurie buvo nuo kažko priklausomi ir sužlugdė savo gyvenimą, tad jiems pasikeitus ir tapus visai kitais žmonėmis jie perėjo ne augimo, o pasikeitimo procesą. Manau daugelis iš mūsų augame ir todėl keičiamės, ir maža dalelė žmonių tiesiog dėl tam tikrų priežasčių pasikeičia kardinaliai ir tokiu būdu atstovautų Lilijanos naujosios draugės ginamai pozicijai.

Paaugus, supratau labai daug kartų būnant neteisiam, kai buvau dar visai paauglė. Žinote tą bene populiariausią mamų pasakymą ‘ Kai užaugsi, supras ‘? Jūs aišku, kaip ir aš, paauglystėje tvirtinate ar dar vis dar tvirtinate jei esate paauglys, jog ne, tikrai jūs esate teisūs ir ne kitaip, ir nieko jums suprasti nereikės. Žinokite mamų taisyklė ‘Kai užaugsi, supras’ tikrai veikia. Dabar jau aš daugelį dalykų pagaliau suprantu. Ir dažnai pagalvoju, jog jei aš būčiau savo mamos vietoje ir turėčiau tokią paauglę kaip aš, tikriausiai būčiau tikrai gavusi infarktą. Bet paauglystė yra toks dalykas, jog ji tikrai bus ir ją reiks pereiti tiek vaikui, tiek mamai. Užaugusi supratau, jog tiesiog niekada nereikia sakyti griežto Ne, nes to, kas uždrausta paauglys norės labiausiai. Labai svarbu žaisti protingai. Kai prasidėjo mano maištavimo metai, mane stebėjo dvi mamos akys, bet sese, tau kiek nepasisekė, nes tave stebi keturios akys, mama ir aš. Žinutė tau, jog ateityje supras, jog niekam nerūpės ar tu klasėje rengiesi gražiausiai, ar tu atrodai liekniausiai. Laiko švaistymas ir tuščias slampinėjimas gatvėmis iki vėlios nakties bus ateityje visiškai nieko vertas. Fotografuok, grok, kurk, vaikščiok į įdomius renginius, būrelius, skaityk knygas, užsiimk kita veikla, kuri teikia malonumą, ir esu tikra, jog supras, jog kuo anksčiau pradėsi kuo nors užsiimti ir kuo anksčiau pradėsi įgyvendinti idėjas, tuo greičiau pasieksi sėkmę ir laimę.

Kelios savaitės prieš gimtadienį, sesers paklausiau, ko ji norėtų dovanų. Ji atsakė, jog jai nereikia nieko. Kadangi esu kitoje šalyje ir kaip nors bent palepinti ar kažko kito padaryti negalėjau, prašiau, jog ji pagalvotų, nes tikrai norėjau nupirkti dovaną. Galiausiai ji pasakė, jog norėtų mažos kuprinės ir atsiuntė man internetinę nuorodą. Iš karto dovanos aš nepirkau ir džiaugiuosi, jog laukiau, nes paskutinę akimirką pagalvojau, jog tašė kada nors bus vis tiek išmesta, tad nupirkau jai knygą apie fotografiją, nes žinios, kuri ji suteiks niekada nebus išmestos į šiukšliadėžę...

12. DIENA.

Nebijok.

Nežinau kodėl, bet kartais kaip tyčia kelias dienas iš eilės tavo telefonas gali visiškai tylėti, o kitas kelias dienas gali tiesiog ir neužtilti. Šiandien vienu metu susirašinėju su drauge per *Facebook*, su žiūrove per *WhatsApp* ir su kita žiūrove per *Instagram*. Vos ne maratonas.

Dar kelios dienos ir jau grįš Tuba. Šiandien su ja susirašėm ir jos žinutė man buvo: „Pozityvus gyvenimas laukia mūsų. Tikiuosi man grįžus daugiau blogai nesijausi.“, - aš atsakiau: „Tikiuosi nesijausiu. Žinok tikrai, 12 dienų su nieko akis į akį nesikalbėjau. Atrodo lyg nebūčiau žmogus. Tikiuosi kartu suplanuosim ką nors, nes kitaip kaip bendrauti su žmonėmis tuoj pamiršiu.“ Žinoma tai buvo pokštas, bet kiekviename pokšte būna ir dalelė tiesos. Ji sakė, kad taip stipriai juokėsi jau seniai ir apamai ne kartą iš jos girdėjau sakant, jog nėra kito žmogaus, kuris ją prajuokintų taip kaip aš. O man tai smagu girdėti, nes žinau, jog pastoviai kažką vis sugebu pralinksminėti.

Žinučių maratonas tęsėsi ir gavau žinutę nuo buvusios kambariokės: „Ar būsi šiandien namie?“, su kuria nekalbėjau nuo pat to laiko kai ji išsikraustė, jau apie du mėnesius, tad nustebau, jog ji man parašė, nes būna kambariokų/ kambariokių su kuriais lieki draugais ir bendrauji toliau ir būna tokių su kuriais daugiau net nebendrauji, tad deja su ja ryšys nutrūko. Maniau, jog ji užeis tiesiog pasėdėti ir išgerti kavos, bet ji tik trumpai kai ką užnešė ir gal po penkių minučių išėjo.

Nepaisant to, jog šiandien daug laiko išnaudojau žinučių atsakymams, jau antra diena kaip jaučiuosi puikiai ir labai darbingai. Seniau mąstydavau, jog jei nėra tam tikrų galimybių, niekas puikiai ir nesigaus, bet pastaruoju metu bandau šį požiūrį visiškai pašalinti iš savo galvos. Turiu omenyje tai, - jog jei šalia mano namų nėra parko ar pakrantės tai jau bėgioti neišeis. Jei neturiu gražaus padėklo ar lavos paklodės tai jau graži pusryčių nuotrauka lovoje neišeis. Kuo toliau, tuo labiau šios mintys dingsta. Iš, to ką turi reikia padaryti geriausią variantą. Neturi parko šalia, bet vis tiek gali pabėgioti kur nors aplink gatves, ar tiesiog pasivaikščioti aplink savo rajoną. Neturi pusryčių padėklo ar gražios paklodės, bet pažiūrėk ką turi kito ir gali sukurti vis tiek gražią pusryčių lovoje nuotrauką. Tiesiog reikia išnaudoti galimybes. Būtent tai stengiuosi ir daryti. Stengiuosi pakeisti požiūrį, jog negaliu sukurti labai puikių nuotraukų ar gražiai išdėstyti savo mintis. Manau kartais noriu, jog viskas ateitų ar prasidėtų greičiau, bet reikia nepamiršti, jog kantrybė - dorybė. Bandau keisti požiūrį ir į filmavimą ar blog'o rašymą, tad nusprendžiau pakeisti vos ne kardinaliai ne tik savo požiūrį, mintis, dienos planą, bet tinklalapio ar filmukų struktūrą. Manau ruduo kažką su manimi padaro, nes atsiranda daug kūrybinių minčių, energijos ir noro keistis. Keisti savo vidų, aplinką, darbus. O gal dalelę tokios įtakos turi ir pats Stambulas? Du rudenius iš eilės praleidžiu šiame mieste ir manau jis prisideda prie mano kūrybinės dvasios skatinimo. Neveltui Stambule buvo įkvėpti ir savo kūrinius parašė tokie garsūs rašytojai kaip *Agatha Christie*, *Paul Theroux*, *Ernest Hemingway*, *Orhan Pamuk*. Tikriausiai sutapimas, bet būtent šiuo metu užgrojo 'Twenty One Pilots - Ride (Unlike Pluto remix)' daina, kuri puikiai atspindi šiuometinę mano nuotaiką.

Dažnai pagalvoju ir tiksliau dėkoju, jog esu toks žmogus, kuris visiškai nebijo rizikuoti ir siekimo kažko link niekas nesugebėtų atkalbėti, blogi žodžiai nepadarytų jokios įtakos. Norėčiau, jog rizikuoti nebijotų niekas. Norėčiau paskatinti visus bandyti įgyvendinti savo norus. Nori rašyti blog'ą, - rašyk. Nori atidaryti kavinę- atidaryk. Nori kepti tortus ir juos pardavinėti, - kepk. Svarbiausia atsikratyk baimės suklysti. Suklysi tu tikrai, ir ne kartą, bet kiekvieną kartą tai tave užgrūdins ir kažko išmokysi. Juk visi norėtumėme įgyvendinti savo svajones ir leisk man pasakyti

jos tikrai nėra neįmanomos. Reikės tik daug laiko, užsispyrimo ir daug darbo. Dabar prisimčiau ir kitus žodžius iš motyvuojančio video *Dream* (Liet. - Svajonė), kurį jau minėjau ir tikriausiai greitai išmoksiu atmintinai. „*That dream which you are holding in your mind is possible. Some of you may know that is hard. It's not easy. It's hard changing your life. That in the process, of working on your dreams, you are going to incur in a lot of disappointment, a lot of failure, a lot of pain. There are moment when you're gonna doubt yourself. <—> Most people they raise family, they earn a living and then they die. They stop growing, they stop working on themselves. They stop stretching, they stop pushing themselves. Then a lot of people like to complain, but they don't wanna do anything about their situation. And most people don't work on their dreams. Why? One is because of fear, the fear of failure 'What if things don't work out?' And the fear of success 'What if they do and I can't handle it?' These are not risk takers. <—> If you are still talking about your dream, if you still talking about your goals, but you have not done anything, just take the first step. You can make your parents proud. You can make your school proud. You can touch millions of people lives and the world will never be the same again, because you came this way. Don't let nobody steal your dreams.*” (Liet. - Ta svajonė, kurią laikai savo mintyse yra įmanoma. Kai kurie iš jūsų žino, jog tai sunku. Tai nėra lengva. Sunku pakeisti savo gyvenimą. Procese, svajonės pasiekimo link, tu susidursi su daugybę nusivylimų, nesėkmių, skausmo. Bus akimirku kai savimi abejosi. <—> Dauguma žmonių užaugina šeimą, jie užsidirba ir miršta. Jei nustoja augti, nustoja dirbti su savimi. Jie nustoja temptis, jie nustoja save raginti. Tada daug žmonių mėgsta skųstis, bet jie nenori nieko pakeisti. Ir daugelis žmonių nesistengia įgyvendinti svajonių. Kodėl? Pirma, priežastis - nesėkmė, baimė suklysti. ‘O kas jei nepasiseks?’ Ir antra priežastis dėl sėkmės. ‘O kas jei pasiseks ir aš nesugebėsiu to pakelti?’ Jie nėra rizikuotojai. <—> Jei tu ir toliau kalbi apie savo svajonę, jei tu ir toliau kalbi apie savo tikslus, bet nieko dar daryti nepradėjai, tiesiog ženk pirmąjį žingsnį. Tu gali priversti savo tėvus didžiutis tavimi. Tu gali priversti savo mokyklą didžiutis tavimi. Tu gali paliesti milijono žmonių gyvenimus ir pasaulis daugiau niekada neatrodys toks pats, nes tu nuėjai šį kelią. Niekam neleisk pavogti tavo svajonių).

Dažnai manau reiktų pagalvoti, ką tu padarei praeityje? Ką nuveikei? Ko nenuveikei? Kur suklydai? Kur laimėjai? Tokį požiūrį taikau ir tai skatina imtis daugiau veiklos, skatina siekti, tai ko nori ir nešvaistyti laiko, nes manau visi žmonės senatvėje pažvelgt į savo gyvenimą ir mąstys daugiau ne apie padarytus dalykus, o apie tuos, kurių nesiryžo padaryti. Širdis tiesiog džiaugiasi, jog jaučiuosi puikiai, esu darbinga ir net nesijaučiu vieniša. Keičiu mąstymą, ir sau vis daugiau suteikiu veiklų, kurie atneša naujų kontaktų ir žmonių kelyje. Supratau, jog pabuvimas tik su savimi, atneša labai daug naudos.

13. DIENA.

Balansas.

Kuo toliau, tuo labiau pradedu galvoti apie balansą. Ir prisimenu viena iš savo visų laikų mėgstamiausių filmų *'Eat Pray Love'* (Liet. - Valgyk, Melskis, Mylėk). Filme pasakojama apie moterį vardu *Elizabeth Gilbert*, kuri viską paliko ir leidosi į metus liko trunkančią kelionę, jog atrastų save, gyvenimo balansą ir savo žodį apibūdinantį ją. Žiūrėjau šį filmą daugybę kartų ir kiekvieną kartą jame atrandu vis kažką naujo. Niekada anksčiau apie gyvenimo balansą nesusimąščiau, bet šiuo metu apie jį galvoju labai dažnai. Jaučiu, jog visai neplanuotai pradėjau jo ieškoti taip pat. Balanso, kurį skirtum tiek laiko savo sielai, tiek materialiams poreikiams. Balanso tiek darbui, tiek laisvalaikiui. Balanso tiek sau, tiek kitiems. Manau ieškau būtent proporcijos, kuri man atneštų stabilumą ir laimę. Manau nebūtina proporciją dalinti į 50/50. Ji gali būti 30/70. 30 laiko sau ir 70 laiko kitiems. Svarbu, jog proporcija nesubyretų ir skaičiai būtų tikslūs, jog jaustumėsi puikiai. Niekada anksčiau apie tai nesusimąščiau, bet balansas, proporcija tai tikrai gana svarbūs dalykai, nes šiuo metu, jog mano proporcija yra išderinta. Ant vieno lentos krašto stovi obuolys, o ant kito arbūzas ir lenta neišlaiko balanso ir arbūzas laimi. Šiuo metu jaučiu, jog arbūzas yra darbas ir tikslai, o obuolys laisvas laikas. Nors proporcija paskirstyta gal ir ne taip, jog lenta nenukristų, bet šiuo metu ji beveik vietoje. Niekad pasinėrimas į pomėgius neatrodė dar toks patrauklus. Būtent šiuo metu mieliau praleisčiau kelias valandas visiškai susitelkusi į darbą, nei žiūrint serialą. Ši savaitė prasidėjo puikiai, tad šiuo metu esu taip susitelkusi į savo veiklas, jog net pirmą kartą per šias dienas, neturiu daugiau ką pasakyti. Nesistengiau eksperimentuoti ir atrasti naujus dalykus, o tiesiog dariau, tai kas patinka, tad tikiuosi greit galėsiu ir į dienos šviesą atvesti ir parodyti rezultatus.

14. DIENA.

Grižo.

Šiandien buvo tipinė buitės diena. Tvarkiau visus namus, gaminau, valiau ir panašiai. Tik šį kartą skirtumas buvo labai didelis. Prisiminiau, kaip namus tvarkiau pirmąsias dienas ir liūdėjau, o šiandien kaip tik viską tvarkiau grojant tai greitai ir linksmai muzikai, gaminau taip pat su muzika ir su šypsena. Ir nereikėjo net, jog praeitų mėnesiai ar metai. Deja šiandien kambariokės taip ir nemačiau grįžtančios, nes tuo metu jau miegojau kai ji grįžo, tad ją sutikau tik kitos dienos ryte ir jai prieš išeinant į darbą, visą tą laiką dalinomės įspūdžiais ir naujienomis.

Kai susitvarkiau ir pasidariau kitus darbus, vakare skyriau laiko apmąstymams. Pagalvojau, ką per dvi savaites nuveikiau, ko dar nepadariau, ką supratau ir išmokau, ką jaučiau. Blogos mintys manęs jau nemažai dienų kaip nekamuoja (bei jų nebuvo iki pat tada kai rašiau paskutinius žodžius šiame dienoraštyje). Kadangi orai jau vis labiau vėsta, aš pradėdau tik pražysti, nes supratau, jog vasara visiškai ne mano laikas. Aplanko kūrybinės mintys ir noras motyvuoti kažką keisti ir kitus žmones, su kiekviena diena vis didėja, tad bandau atrasti būdą kaip tai galėčiau padaryti. Parašiau žmonėms, kuriems ilgai nerašiau, užsiregistravau į daugybę festivalių ir renginių ir seniai taip gerai nesijaučiau. Pačią pirmą dieną pagalvojau, jog kambariokė išvažiavo tikriausiai ne laiku, bet tik paskutiniąją dieną supratau, jog ji išvažiavo kaip tik pačiu tinkamiausiu metu, nes man reikėjo laiko tik sau ir viskas išėjo labai į naudą. Supratau ir pasimokiau iš klaidų ir stengiuosi jų nedaryti. Tiesiog supratau daugybę dalykų, bet žinoma visko iškart pakeisti neišeis, tad stengiuosi į viršų kopti mažais žingsniukais, kartais žinoma pasitaikys, jog ir paslysi bei nusileisi keliais laipteliais į apačią, bet vėliau ir toliau kilsi. Podkastas ir įvairus tikrai gerų ir informatyvių straipsnių skaitymas man tapo šiuo metu kaip kasdienybė ir manau šiam įpročiui susiformuoti net nereikėjo 21 dienos.

Nesuskaičiuojamas skaičius arbatos puodelių, žvakės, pradedantys geltonuoti medžių lapai, šaltas vėjelis, pasilepinimas desertais ar karštu šokoladu, - kaip tokiu metu galima jaustis blogai? Neįmanoma.

Epilogas

Šias eilutes užrašinėju praėjus savaitei nuo tada kai Tuba grįžo namo ir jau gyvenu ne viena. Prisipažinsiu, tikrai džiaugiasi, jog kambariokė grįžo namo ir aš spėjau jos pasiilgti, bet tuo pačiu ir šiek tiek nuliūdau, nes supratau, jog gyventi vienai buvo gan visai šaunu ir man tas išėjo tikrai į naudą, nes jei nebūčiau laiko skyrusi tik sau, jei nebūčiau visko gerai apgalvojusi, patyrusi ir sugalvojusi tai užrašyti, tikrai pasikeitimų nebūčiau pajautusi ir tikriausiai dar vis sėdėčiau kambaryje ir liūdėčiau. Greičiausiai nepatiko, tik vienas dalykas, jog vėl tenka derintis prie kito žmogaus. Visą savaitę savo grafiką vykdžiau tiesiog puikiai. Keldavausi 5- tą valandą ryto ir eidavau miegoti apie 23 -čią valandą vakaro. Neužmigdavau dienos ar vakaro metu nei minutei, puikiai vykdžiau savo dienos planus, turėjau energijos ir viskas klostėsi puikiai. Tam, jog galėčiau vykdyti šį savo planą, turėjau labai griežtai laikytis miego grafiko. Kambariokė grįžo namo Ketvirtadienį, o Sekmadienį 23-čią valandą jos aplankyti atėjo teta, brolio sesuo ir dvi pusseserės. Kas tokiu metu ateina į svečius? Aš jau miegojau, bet nuo triukšmo pabudau. Penki žmonės tikrai nesugebės išbūti tyliai ir jos visos tikrai kėlė triukšmą ir aš užmigti negalėjau iki pat kol jos neišėjo, iki 00:30. Žinoma ryte atsikelti 5-tą aš nesugebėjau. Kitą dieną atsikėliau tik 7 -tą ryte, o dar kitą 8-tą ryte ir taip mano puikusis grafikas buvo sugadintas ir viską tenka pradėti iš naujo. Šiandien antra diena. Pakalbėjau su Tuba ir sutarėm, jog po 22 valandos jokių garsų. Kadangi vieną dieną išsikalbėjom, aš neištvėriau ir pasakiau, jog nebejaučiu jos paramos. Pašnekėjome labai nuoširdžiai ir tiek aš prisipažinau padariusi klaidų ir stengsiuosi jų nekartoti, bei ji taip pat sutiko su savo klaidomis ir jų daugiau nedaro. Viena mano dažnai daroma klaida, jog dažnai jausmus ir mintis pasilieku viduje, o turėčiau tai tiesiog gražiai išsakyti ir taip bus randamas kompromisas. Tad džiaugiuosi, jog pašnekėjome apie viską ir dabar stengiuosi viduje minčių nelaikyti ir tiesiog vystyti abipusį bendravimą kad ir su kuo bendraučiau. Rūpesčius išsakyti tiesiog būtina. Pasakiau Tubai, jog man jos paramos reikia ir man reikia griežtos rankos, jog ji pasielgtų kartais kaip mama, tad dabar jos paramos paraginta ir mano motyvacijos palaikymo dėka, pradėjome kartu sportuoti bei ryte ir vakare išeiname pasivaikščioti bent dvidešimčiai minučių. Ir viskas tik dėl to, jog atvirai pasikalbėjome ir vėl kaip senais gerais laikais į gyvenimą kabinamės kartu, o ne atskirai kaip tai buvo per pastaruosius kelis mėnesius.

Aplamai bendravimas tai toks magiškas, o kartais gal ir sunkus dalykas. Dvi savaites nebendravau su nieko. Dvi savaites niekam garsiai neištariau nei žodžio. Apart kaimyno, padavėjo, kasininkės ir buvusios kambariokės. Tad praėjus šioms savaitėms aš tiesiog *kaifavau*, kalbėdama ir dalindamasi mintimis su kitais žmonėmis. Šeštadienį aš susitikau su kelerius metus nematytu pažįstamu, kuris šiuo metu gyvena Pietų Afrikoje ir dabar lankė šeimą Turkijoje. Prisijungė prie mūsų ir dar vienas jo draugas ir mes tryse tiesiog žaidėme kortomis, gerėme arbatą ir tiesiog bendravome. Kai paskutinį kartą ją mačiau, tada dar Turkiškai sakinio suregzti negalėjau, o dabar jis mane gyrė, kiek daug išmokau nes šnekėjome tik Turkiškai, tad toks komplimentas prasklaidino man visą dieną. Sekmadienį praleidau su Tuba ir aplankėme vieną renginį, kuriame degustavome maistą, vėliau vaikščiojau po miestą viena, vėliau vėl susitikau su Tuba, pavalgėme, sudalyvavome buvusios kambariokės oficialiose vestuvėse ir tiesiog diena buvo labai graži. Pirmadienį susitikau su Lietuvaite ir kartu atsigėrėme kavos. Po šių trijų dienų, kupinų veiksmo jaučiausi puikiai. Nežinau, ką su manimi padaro ta Lietuvaite, bet kiekvieną kartą po susitikimo, važiuoju namo su šypsena ir tiesiog mėštau, kaip viskas gerai ir puiku.

Būtent bendravimo dėka, gali nutikti ir keisčiausių nuotykių. Kol laukiau jos kavinukėje, prie manęs priėjo pagyvenusį, bet dar jaunai atrodanti moteris ir jos dukra. Jos paklausė ar staliukas šalia manęs laisvas. Atsakiau, jog ne, nes aš laikiu draugės. Bet kadangi tai buvo tiesiog du maži staliukai sujungti šalia vienas kito, pasakiau, jog gali jį tiesiog atsistumti ir man užteks vietos. Jos prisėdo ir pasakė, jog atėjus mano draugei padarys šalia daugiau vietos, tad galiu nesijaudinti. Moteriškė pastebėjo, jog nesu panašus į Turkę, tad paklausė ar aš užsienietis. Atsakiau, jog taip ir vėliau ji pradėjo manęs klausinėti visko daugiau. Ką čia veikiu, kiek man metų, kokias studijas esu baigusi, iš kur aš, kur gyvenu, koks mano horoskopo ženklas ir panašiai. Kadangi ji buvo labai maloni ir draugiška, aš mielai su ja bendravau. Ji pasakė, jog turi sūnų ir jis yra vienišas, o jis ir ji pati norėtų, jog jaunoji būtų užsienietė ir pasakė, jog aš labai miela ir gera mergina, bet sūnus šiek tiek už mane vyresnis. Tada ji pradėjo pasakoti apie savo sūnų. Gyvena jis labai gerame rajone, tad jam nieko netrūksta. Turi savo įmonę ir yra gana drovus žmogus. Taip pat nerūko ir negeria. Pagalvojau, jog tiesiog viskas skamba puikiai ir ši anyta būtų tiesiog labai šauni. Gal tai diena kai surasiu svajonių prinčą? Galiausiai paklausiau kiek jam metų. Ji atsakė, jog 40. Velnias pagalvojau, tikrai ne. Vėliau ji parodė man jo nuotrauką ir sakė, nors jam ir 40, bet jis taip neatrodo. Deja nuotrauka sakė ką kitą. Ir taip po truputi mūsų pokalbis baigėsi ir netikėtai jos dukra pradėjo bendrauti su šalia kito staliuko sėdinčia mergina, nes ji turėjo pasidėjusi šalmą ant stalo, kuriuos dėvi architektai. Kadangi jos dukra taip pat buvo architektė, jos pradėjo bendrauti tarpusavyje. Kai moteriškė su dukra, ruošėsi jau išeiti, moteriškė vis dėlto nepasidavė ir ant lapelio užrašė savo sūnaus telefono numerį ir pasakė man, kad tiesiog, jį turėčiau dėl visa pikto, o gal turiu tiesiog panašaus amžiaus draugijų. Būtent bendraujant galima apturėti tokius netikėtus ir smagius pokalbius.

Tad taip toliau ir gyvenu. Bei svarbiausia, jog jaučiuosi, jog laimėjau. Antrą raundą aš tikrai laimėjau. Vadinasi dabar lygiosios, - vienas taškas man ir vienas taškas mano priešininkui. Liko lemiamas paskutinis raundas. Jį šį kartą laimėsiu, jei įvykdysiu užsibrėžtus planus, paversiu hobių darbu bei jei jausiuosi tikrai laiminga. Taip laimėsiu trečiąjį raundą. Teks pasitreniruoti labiau ir dar labiau užsiauginti *masę*.

Tebūnie vienas puslapis šioje istorijoje būna paliktas tuščias. Lai paskutinis puslapis būna baltas ir gal tai bus įžanga prieš lemiamą raundą pavadinimu '14 dienų triukšmo' ar '14 dienų laimės.' Gal ši istorija, šie užrašai, šis dienoraštis tik įžangą prieš naują istoriją, o gal tai įžangą, prieš knygą, kurią prisiekiu parašysiu...

P.S. Lietuvių kalba nėra mano geriausia draugė ir gyvendama užsienyje aš ją primirštu, tad daugelis kablelių sudėta ne ten kur reikia, žodžiai ne visi gerai parašyti. Neturėjau redaktorės, kuri suredaguotų tekstą. Šiuo Dienoraščiu galite laisvai dalintis su draugais, šeima, giminėmis, bet komerciškai naudoti be mano sutikimo griežtai draudžiama.

